

SEVERKA

trampský občasník pre všetky túlavé duše

1/2006

Vodácka

TAJF Slovenská folk
text a hudba: Miroš Vojtko

I zo - bŕ - dia sa rá - no, s ním vs - tá - vaš ty aj ja,
do tvá - re ti po - pa - da - li kvap - ky z Du - na - ja,
vy pi - je - me ká - vu, čo chlad - ne od vč - ra,
na ús - ta sa nám už tlačí ús - mev z ve - ra,
Plá - vať pro - ti prú - du lo - do - u, to sa rá - ta,
hoc si stratil smer aj veslo, no máš ka - ma - rá - ta,
ja.

VODÁCKA

TAJF (www.tajf.sk)
H+T: Maroš Vojtko

1.

G d7
Zobúdz sa ráno, s ním vstávaš ty aj ja,
C d7 e
do tváre ti popadali kvapky z Dunaja,
G d7
vypijeme kávu, čo chladne od včera,
C d7 G
na ústa sa nám už tlačí úsmev z večera.
C e
- R.

F d7 C
Plávať proti prúdu loďou, to sa ráta,
hoc si stratil smer aj veslo, no máš kamaráta.
G d7
2.

C d7 e
Tak si osuš veci, kým ľahneš do trávy,
G d7
a ponor sa do spomienok, čo ti zostali,
G d7
a potom si večer s nami zaspievaj
C d7 G
starú známu melódiu naj naj nanaj naj.
C e
- R.

F d7 C
Plávať proti prúdu loďou, to sa ráta,
hoc si stratil smer aj veslo, no máš kamaráta.
(sólo, refrén 2x)

Združenia Severka ponúka pomocnú ruku pri tvorbe spevníkov, vrátane notových záznamov.
Kamarát Miroslav Jurčí, zostavovateľ spevníka "Kam nás piesne zanesú", autor internetových stránok
so spevníkom slovenských pesničiek uvíta príspevky a spoluprácu ďalších kapiel.
Informácie : Ing. Miroslav Jurčí, 027 13 Hladovka 186, tel.: 043/5397615
E-mail: jurci@zshladovka, jurci@za.psg.sk

Úvodom si vás dovoľujem čo najsrdečnejšie pozdraviť...

tak sa začínali obvykle v minulosti pozdravy z pionierskych táborov, či bežná korešpondencia v rodine. S malými obmenami - "Drahá mamička, ..." "Milá rodinka, ..." "...úvodom môjho krátkeho listu...". Lebo tak nás to učili na hodinách slovenčiny, lebo tak to bolo v učebniciach, ktoré napísali múdri ľudia.

Aj ja vás pozdravujem. Ahoj! a potom "čudne" vykrúcam prvý prst podávanej ruky. Lebo tak je to zaužívané v bratstve zalomeného palca. Lebo tak sa to robí od nepamäti. (?) Alebo si snáď niekto pamätá doby, kedy sa trampí zdravili inak ako "ahoj" a nezalamovali si palec?

Otázka je i to, prečo si práve tento spôsob pozdravu vybrali za svoj. Pôvod pozdravu tiež nie je úplne jasný. To, že "ahoj", "a hoj" resp. "ahoy" na seba volali už anglickí námorníci v stredoveku dohromady nič neznamená. Či už jedna teória hlása, že je to pozdrav, upozornenie na nebezpečenstvo alebo volanie na slávu Ježišovi ("ad honore Jesus"). Prečo trampí prevzali (?) práve tento pozdrav, zvlášť s prihliadnutím na to, že na prelome 19.-20.storočia používali tento pozdrav aj turisti a lyžiari zo severských krajín?

O pôvode spôsobu podávania ruky so zalomením palca mi nie je známe nič. Máme ho tiež odjakživa. A tak neviem, či je viac alebo menej zarážajúce to, koľko netrampov tento pozdrav používa. A to ani nie tak ľudí, pre ktorých sa maskáče (v určitom časovom období výhrada trampov) stali pracovným, či módnym odevom.

Často sa zalomením palca zdravia športovci, najmä tenisti. Čo ich k tomu vedie, nemám zdania... Dokonca som nedávno videl v správach zo zasadnutia vlády, ako si zalomili premiér Dzurinda s podpredsedom Miklošom.

Matne len tuším, čo by malo zalomenie palca znamenať pre nás. Ak si predstavíme, ako sú vtedy zovreté dlane, napadá ma jediné - je to veľmi pevná poloha rúk, pevnejšia ako ktorékoľvek iné spojenie. Takýmto spôsobom je napríklad potrebné podať ruku niekomu, koho je potrebné udržať nad priepasťou alebo vytiahnuť z bahna. O to tu podľa mňa ide - ruky spojené pri zalomení palcov symbolizujú silu, súdržnosť, pomoc... Sú to veci, o ktorých sa spieva pri ohňoch, veci, ktoré sa píše do cancákov. Sú to vlastnosti, ktoré (bez zbytočného pátosu týchto pojmov) charakterizujú vzťahy medzi trampami.

Aby som bol realista - trampí sú ľudia ako hociktorí iní, a tak som videl na osadách aj závisť, nevraživosť, neveru, egoizmus, krádeže, samovraždu ... Nebudem moralizovať, len sa mi nepáčia ani "krvavé" športové súboje a nenávisť politikov.

A tak si len želim, nech u nás tie vlastnosti vydržia a nech je radšej menej trampov s bežnými "ľudskými vlastnosťami".

Úvodom roka a ďalšieho čísla Severky si vás dovoľujem pozdraviť tým naším AHOJ! a zalamujem palec...

D'Ady

MIESTA, KTORÉ NIE SÚ NA MAPÁCH

sú všade
keď vieš
že je jedno
kam prídeš
od jari do jari

D'Ady
(Trapsavec 05)

VEĽKÝ INOVEC

Nepoviem nič nové, keď skonštatujem, že cez leto sa môže náš človek (mám na mysli trampov a iné túlavé duše) cez víkendy rozkrájať, aby stihol všetky akcie, na ktorých by rád bol, a naopak, cez zimu nie je "do čoho pichnúť". Ak si odmyslím december, ktorý vďaka vianočným sviatkom, väčšina venuje rodinným záležitostiam, tak sú tu tri "hluché" mesiace. V januári i februári sa dá lyžovať, alebo sa organizujú zimné prechody, takže to nie je až také zlé. Čiže mi už dlho vychádza, že najprázdnnejším mesiacom je november. Na bicykel je už chladno a na bežky je priskoro. Dlhé jesenné večery a sychravé počasie sú ako predurčené k depresívnym sklonom. A aj v človeku akoby sa organizmus pripravoval na zimný spánok. Preto v tomto období márne hľadím do poštovej schránky. Žiadne zvadlo sa nekoná.

No a vďaka spomínaným skutočnostiam už zopár rôčkov sa snažím vyprovokovať najbližší okruh kamarátov na nejaký ten výšlap. A poviem vám, toto obdobie v sebe nosí punc prekvapenia. Zakaždým vládne iné počasie. Keď sme šlapali z Dobrej Vody cez Brezovú na Bukovec, chytil nás teplý lejak ako počas monzúnu v Himalájach, hoci Mikuláš bol pred dvermi. Na túre z Veľkých Hostí na Topoľčiansky hrad nás príjemne hrialo slniečko, takže aj prestávku sme využili na slnenie. Fotky sú toho dodnes dôkazom. Pred 20 rokmi bolo na Zoške (Zochova chata v Malých Karpatoch) 50 cm snehu a aj napriek tomu, že potom bol suchý december, vydržal až do Vianoc. No ale k veci.

Vlani sme tiež vyberali, kam vyraziť. Naše chalupy sme zavrhlí v prvom kole, tam to už poznáme vo všetkých ročných obdobiach. Chceli sme niečo nové. Vtom som si spomenul na moju letnú sólo jazdu cez tri pohoria, keď som vlastne prvýkrát zavítal do Pohronského Inovca. Vtedy som si uvedomil, že toto malé pohorie nemáme vôbec prebádané, ba dokonca nie je vôbec propagované (prelúskal som niekoľko ročníkov Krás Slovenska - a nič). Aj na internete sú na 90% zmienky iba o Považskom Inovci. Nebolo čo riešiť, ideme tam. Spoj vynikajúci, takže sobota ráno a my vystupujeme z rýchlika v Novej Bani. Celú noc snežilo, je to tu vidieť a pri šľapaní aj cítiť v nohách. Ideme po červenej značke cez mesto, kde "skapal pes", lebo z osviežovní je otvorená iba cukráreň. Ale pred túrou sa nemajú konzumovať alkoholické nápoje, nakoľko viažu na seba vodu a aj pri fyzickej námahe dostávajú pečenka a ľadviny na frak (tak nás to aspoň učil Gombík). Takže zbodneme nejakú laskonku a hurá do hôr. Hneď za mestom

chodník očividne naberá na sklone a aj tej bielej pokrývky je tu požehnanie. Pri osade Bukovina, ktorá je súčasťou Novej Bane, sa stúpanie zvoľňuje a na autobusovej zastávke si dávame obednú prestávku. Pokračujeme lesom smerom na západ a na lúčnatých úsekoch máme problém nájsť značku. Našťastie intuícia nás vždy zavedie správnym smerom, takže sme po dvoch hodinách na vrchole. Vďaka sneženiu a mrakom však z výhľadu je trt. Aspoň si v štatistike odfajkneme kótu 901 m n.m ako zdolanú a klesáme ku chate. Stôp v snehu riadne pribudlo, takže veríme, že chata bude otvorená. Aj dym z komína nám signalizuje, že chatár nás už čaká vareným vínom. Všetci sme si ho aj zaslúžili.

Čo napísať o chate? Fasáda nová, interiér postarší, ale taký nám vyhovuje. Na izbe si musíme kúriť v peterkách sami, má to svoje čaro. Akoby tu zastal čas. Modlíme sa k Manituovi, aby uchoval tento horský raj pred bacilom konzumu a biznisu. Aj personál zapadá svojim imidžom do atmosféry. Máme dojem, akoby sme došli na vandrácku búdu, kde sme si všetci rovni - turisti zo Zlatých Moraviec, chatár, chalupári od susedov či paštékári z Blavy. Dokonca vidím, že "domáci" (spomínaní turisti, na ktorých vidno, že tu nie sú po prvýkrát), si vyťahujú vlastné zásoby. To už je v dnešnom zúriacom kapitalizme raritou. Pohoda, tolerancia a kamarátsky duch vydržal až do večera, keď prišlo aj na hudobnú produkciu. Nástroje sme si zobrali, lebo od bajkerov som mal opis, ako to tu funguje, čiže sme s tým tak trochu aj ráťali. Tak sme si okrem iných songov zanôtli tú, ktorá do detailu vystihovala atmosféru: "... v horách má pravda celkom blízko do neba a runda načína sa vždy napravo od seba ..." No bolo fajn. Medzi časom sa vonku vyjasnilo a my sme si boli vychutnať nočný výhľad na dedinky ležiace hlboko pod nami - Kozárovce, Čaradice a tiež reflektory z JE Mochovce. Čo dodať? Ten opis už bol príliš ideálny. Kto vie, či by ste mi verili. Ale spalo sa nám dobre.

Na záver pár informácií. Chata patrí Klubu slovenských turistov v Zlatých Moravciach a v prevádzke je každý víkend. Mimo opisovanej trasy z Novej Bane, sa sem dostanete červenou značkou zo Zlatých Moraviec, alebo žltou zo severu z Osnej doliny. Z južných svahov sem vedú dve cesty: žltá z Tekovských Nemiec a zelená od

Na zelenú nôtu

motorestu Zubor. Prechádza tu aj modrá značka, ktorá spája na východe Topoľčianky a chatu pod Vojšínom na severozápade.

Chata je jednoposchodová a ponúka 30 lôžok (vo vlastnom spacáku je to lacnejšie). Nápojmi je zásobená dobre, z jedál ponúka pán chatár párky, polievku a v čase našej návštevy bol v "menu" jelení guláš. Skromné zariadenie naznačuje, že pútnik je tu vždy vítaný a vy máte istotu, že vás odtiaľto nevyženú kvôli špinavým kanadám a s kľudom si môžete pri pukotajúcom kozube osušiť prepotené tričko či premočené ponožky. Načo viac slov. Príďte sa presvedčiť na vlastné oči.

Starec (Bratislava)

V okolí Veľkého Inovca môžeme nájsť viacero prírodných zaujímavostí. Vhodným východiskom putovania v západnej časti územia je **náučný chodník Vojšín**. Jeho zameranie je prírodovedné, ochrannárske. Spája osadu Stará Huta a mesto Nová Baňa. Na stredne náročnej trase s dĺžkou 10,5 km je osem zastávok.

Hneď zo začiatku je malá odbočka k **NPP Starohutský vodopád**. V nadmorskej výške 470 m na skalnom stupni tvoriacom rozhranie andezitov a pyroklastík nastal tektonický pokles krýh, čím sa vytvorila skalná stena vysoká 10 metrov. Vlastný vodopád dosahuje výšku päť metrov.

Záver NCH v Novej Bani nás privedie k nádhernému chránenému stromu - obrovskej sekvoji, správne sekvojovec mamutí (Sequoiadendron giganteum (Limdl.) Buchholz). Celkovo sa v blízkom okolí nachádza až **deväť chránených stromov, či ich skupín**.

Najpočetnejšie sú práve sekvojovce, ktoré nájdeme hneď na štyroch miestach: **Sekvojovce na Salašisku, Sekvojovec na cintoríne, Sekvojovec na Feriancovom rígli, a Sekvojovec pri Zvoničke**. Dôvod ich ochrany spočíva predovšetkým v estetickej hodnote, keď svojou mohutnosťou, impozantným vzhľadom cudzokrajnej dreviny dopĺňajú krajinný ráz, hoci svojím vekom nie sú zvlášť výnimočné. Sto rokov presahujú len sekvojovec na starom ev.cintoríne a sekvojovec na Salašisku. Je to skupina piatich stromov, ktoré nájdeme asi 2 km od žel.zast. Rudno n.Hr. vo svahu nad dolinkou Mokráň.

Ďalšou "exotickou" drevinou je **ľaliovník tulipánokvetý** (Liliodendron tulipifera), ktorý rastie v záhrade materskej školy (bývalá záhrada Kopernických). Je to jediný exemplár tohto druhu v Novej Bani a vo veku viac ako 100 rokov dosahuje výšku temer 20 m.

Jedným z najčastejšie chránených druhov stromov na Slovensku sú lipy. **Lipa veľkolistá** (Tilia platyphyllos Scop.) pred rím.-kat.kostolom bola zasadená v r. 1726 pri príležitosti opráv kostola po vypálení tureckými vojskami. Obvod jej kmeňa je úctyhodných viac ako 580 cm.

Menej obvykle je predmetom ochrany "bežný" ovocný strom. **Hruška zelienka** - hruška obyčajná (Pyrus communis L. emend Burgsd.) je však najstarším chráneným stromom v katastri obce Nová Baňa. Jej vek sa odhaduje na viac ako 300 rokov. Je to pozoruhodný jedinec viažúci sa na históriu ovocinárstva v oblasti novobanských štálov. Rastie na samote u Lohajov vedľa domu. Podobne ako k ďalšej uvedenej - brekyni, sa k nej dostaneme po zelenej značke po úbočí Viničného vrchu.

Ďalšou skupinou stromov, ktoré sú predmetom ochrany, sú tzv. pamätné stromy, ktorých význam obvykle spájame s historickým povedomím slovenského národa, národnými buditeľmi, či významnými dejinnými udalosťami. Do tejto skupiny môžeme zaradiť **Brekyniu na Sitárovom vrchu** - jarabina brekyňová (Sorbus torminalis (L.) Crantz), jedinec zasadený slovenským národovcom, učiteľom Štefanom Volfom, a tiež **Pusztelnikov brečtan** - brečtan popínavý (Hedera helix L.) na cintoríne v Novej Bani, ktorým bola doplnená sieť významných a pamätných stromov v okrese. Jeho vek je temer 100 rokov a tiež obvod kmeňa 44 cm si zasluhuje pozornosť.

D'Ady

(pozn.red.: údaje sú čerpané z Katalógu chránených stromov na www.enviroportal.sk a netuším, či niektoré z uvedených stromov už neskončili na popravisku dejín, keďže nie je uvedený dátum aktualizácie)

Pesnička tulácka

Príďte na koncert našej muziky!

Prijemný víkend strávime na Ranči Nádej v Svätom Antone.

ČO VŠETKO BUDE V PROGRAME:

Koncerty folkových hudobníkov – Hudobná spoločnosť Gran a jej hostia

Ukážky netradičných hier a športov – Lesná YMCA

Jazdecké ukážky, jazdenie na koňoch – Ranč Nádej

Výstava kreslených vtípov a niečo o trampingu

– Eduard “Lexo” Alexy a Trampské združenie Severka

Burza spevníkov – Hudobná spoločnosť Gran a jej zdroje

Spievanie pri ohni – každý kto bude mať chuť

Účinkujúci – tri koncertné bloky (zoznam zatiaľ ku dňu 26. 2. 2006): Kalumet (Bratislava), Tajf (Kremnica), Jasoň (Sklené Teplice), Rolničky (Bratislava), Stonge a Maťa (Poprad), Turkovci (Dolné Vestenice), víťazi súťaže „Kremnické Laso“ a ďalší.

Program bude postavený tak, aby umožnil a zohľadnil prítomnosť rodičov s deťmi. Zohľadníme ju, samozrejme, všetci zúčastnení.

Počas celého podujatia sa na Ranči Nádej nebude predávať alkohol s výnimkou 10° piva. Prítomnosť iného alkoholu je krajne nežiadúca a opilci budú bez pardonu vykázaní.

aktuálne info na zdrojovej stránke
<http://www.vikend.tajf.sk>

Stretnite sa s kamarátmi!

Takže zbaľte spacák, stan a gitaru, zoberte svojich najmilších a príďte. Stanovať môžete v sade za rančom, nakrmia vás haluškami v reštaurácii u Starej mamy a nudiť sa nebudete. Kým sa vaše deti budú tešiť s koníkmi či na pieskovisku alebo v drevenom hrade, pozriete si výstavu kreslených vtípov, pohrabete sa v kope spevníkov, zahráte a zaspievate si s kým budete chcieť, vyskúšate si hry, ktoré ste hádam ešte nikdy ani nevideli, posedíte s priateľmi pod orechom, zhliadnete koncertné bloky muzikantov, ktorí svoju muziku nevy-mýšľajú, ale žijú. A keď vám v noci pri ohni začnú klipkať oči, odoberiete sa do stanu po najkrajšie sny.

Zoberte so sebou rodinu!

Zoberte so sebou hudobný nástroj!

Nechajte doma opicu!

Festivaly - festivalY

Ahoj priatelia, kamaráti!

Dúfame, že rovnako ako my, aj vy ste sa už pomaly prebrali zo zimného spánku a zisťujete, že letná hudobná sezóna sa blíži.

Nakoľko väčšina "veľkých" festivalov nedáva veľa priestoru mladým (až detským interpretom), je tu opäť už 3. ročník Kremnického Lasa, z ktorého sa môžete dostať aj na "dospelácke" festivaly.

Podmienky sa po roku nejako vážne nemenia:

Na Kremnické laso sa môžu prihlásiť hudobné skupiny, duá, sólisti zo Slovenska a Čiech v žánroch folk, country, bluegrass, trampská hudbu, worldmusic a ethno. Tak ako každý rok bude v prehliadke hodnotený interpretačný výkon, ako aj autorské počiny účastníkov. Do autorskej súťaže sa treba zapísať vopred a spolu s prihláškou poslať aj text jednej súťažnej piesne. Účastníci budú rozdelení do dvoch kategórií v dvoch oblastiach - Sólo, duo: do 16 / 21 rokov; Skupiny: do 16 / 21 rokov (Pri zaradení do kategórií rozhoduje vek najstaršieho člena účastníka.)

Kremnické Laso je od minulého roku pravidelnou každoročnou akciou, súťažou, stretnutím mladých muzikantov, zážitkom a poznaním. Verím, že sa vás tento rok stretne opäť viac a my "dospelí" muzikanti budeme môcť s radosťou pozeráť, že naša hudba má pokračovateľov.

Verím, že našu snahu vezmete pozitívne a opäť sa stretneme v dňoch 7. až 9. apríla 2006 v Kremnici.

Marián Vojtko

Po vlaňajšom debute Drotaria festu sa sobotu 25. 2. 2006 v KD R. Jašíka v Turzovke konalo Slovenské kolo známej dlhoročnej prehliadky Moravský vrabec s názvom **TURZOVSKÝ VRABČIAK**.

Do playlistu boli nahlásení: ZA (Skalica), Tee-Pee (Čadca), Moonlight (Čadca), The Ochranki (Turzovka), Highlight (Žilina), Irish Rose (Košice), Malý Princ (Prešov), Kerberos (Dubnica), (Divozel (Košice), Náhodní Pocestní (Martin) a ako hostia Mloci (Prešov).

Prvé dve miesta nakoniec na pomyselnom stupni pre víťazov obsadili **Divozel** a **Náhodní pocestní**. Košičania už vlani žali úspechy za riekou Moravou, toto umiestnenie môže posunúť ďalej na západ aj Náhodných pocestných.

-r-

Festival trampských písní v Horním Jelení (okr. Pardubice)

31. ročník sa bude konať 26.-28.5.2006

Tento festival je zameraný na klasickú českú a slovenskú tramskú pieseň. Tradične je aj vstupné, stále 50,- Kč za permanentku na všetky koncerty. Usporiadatelia vyzývajú účastníkov, aby priniesli so sebou svoje osadné vlajky, a nechali doma mobily a psy. Ďalšie informácie sú aj na webe <http://kftp.unas.cz>

za usporiadateľov K.F.T.P.

(Kamarádi festivalu tramp.písní)

Fred a Krokodýl

ZIMNÉ PRAMENE 2005

Trochu s oneskorením, pár viet o festivale "Zimné pramene" v Sklených Tepliciach 10-teho decembra.

Už tradične sme zahajovali festival my Jasoňáci. Ďalší účinkujúci:

- Peter Šrank-Kefo so svojimi pesničkami, ktoré striedal básňami tiež z vlastnej tvorby. Všetku jeho tvorbu nájdete na www.kefoweb.sk

- Detská skupina Uhlíky z Kremnice má pred sebou veľkú budúcnosť (víťazi Kremnického lasa 2005 vo svojej kategórii).

- Pali Siažik a priatelia, tentoraz v dvojčlennej zostave

- Najvzdialenejším hosťom bola dievčenská dvojica Marina Trchová a Karolína Skalníková z Prahy. Ich vystúpenie bolo pre nás veľkým zážitkom.

- Kremničania zo skupiny Andersen tradičnými Andersenovkami a novými perkusiami urobili dobrú bodku za ďalšími ZIMNÝMI PRAMENMI.

Netreba ani dodávať, že po koncertoch sa jammovalo do neskorých nočných hodín aj za účasti Jasoňáckeho fanklubu z Káplny.

Uhroš (red.krátené)

Agentúra MMI pripravuje výberové Celoslovenské kolo účinkujúcich na festivaly Dobrofest, Country mlyn, Sigord, Radimovská šopa, Stupavský širák a "finálovú" Country Lode-nicu. Bude sa konať (ako inak) v Bratislavskom PKO 22.4., kde má byť pozvaných cca 20 účinkujúcich podľa úrovne ich tvorby.

Agentúra si zrejme predsavzala, že tak ako voľakedy súdruhovia na festivaloch politickej piesne, oni sú tí praví pre určenie kvality slovenskej FTC scény. Našťastie festivalov a prehliadok je dosť, muzikanti si môžu vybrať, kam pôjdu hrať aby sa tam cítili dobre. A o úspechu v konečnom dôsledku rozhodnú aj tak poslucháči...

D'Ady

Náhodní pocestní

Pred viac ako rokom to bol nápad, či skôr rodiaci sa sen.

“Máme kapelu, robíme vlastnú hudbu, ktorej sa teší stále viac ľudí, tvoríme a hráme ďalej. Pre nich. Nahrajme im CD-čko, nech zachytíme aspoň niečo z toho, čo tu po nás ostáva”, povedal si Dalo - kapelník vrútockej skupinky kamarátov - hudobníkov, ktorých na plagátoch letných festivalov identifikujete pod názvom Náhodní Pocestní.

Nasledujúci rok sa niesol v znamení odhodlávania, jednaní, hromadenia peňazí, cvičenia, obrovskej osobnej obety a zbierania skúseností s prvým nahrávaním ozajstného vlastného albumu... Do zaslúženého finále to v piatok 24.2.2006 v záturečianskom kultúraku v Martine dotiahol Zdeňek Vřešťál - kapitán legendárnej kapely Neřež, keď debutové CD kapely Náhodní Pocestní - “Cesta” pokrstil prachom z ciest našich túlavých topánok za výdatného aplauzu cca 200 kamarátov práve od tramských ohňov...

Súčasný nástrojový obsadenie a aranžmány skladieb tejto skupiny by pri tramskom ohníku pôsobili prinajmenšom exoticky - možno až nevhodne, ak ich, pravda, chceme porovnávať so skladbami podobného razenia a typu ako “Červená řeka” a iné. No pravdou je, že jej korene siahajú práve do tramskej osady Hernako Vrútky (zakladajúci členovia Dalo, Dadka, Strakuš). Gro kapely vyrástlo na týchto klasikách. To sa veľmi prejavuje na tematických okruhoch, melodickej, a aj textárskej stránke. Často krát sa stáva, že sa poslucháč ponorený do vnímania textu a atmosféry skladby prichytí pri tom, že zrazu premýšľa nad vecami, ktoré bežne vníma, no neuvedomuje si ich. To všetko je okorenené pohodovým inštrumentálnym a aranžérskym umením a citom. Prvé reakcie vravia o celkovom veľmi príjemnom dojme z počutia tohto - nazvem to “nášfolkového” počínu.

Dramaturgickým cieľom kapely pri tvorbe tohto albumu bolo ponúknuť kamarátom, ktorí si ho zadávajú za vyvážený zážitok pri mnohých typoch nálad. Nájdete tu skladby energické - také čo si vypeckujete v aute, aj romantické k víniku počas príjemného večera, no aj tie realistickejšie...

Keď sa Dalo, Strakuš a Dadka rozhodli, že idú do toho a budú hrať, ich odhodlaním bolo priniesť do folkovej hudby niečo iné. Niečo, čo poslucháča prebudí a “vrazí do stoličky”. Koniec koncov, cca dvojročné pôsobenie medzi elitou v tomto hudobnom žánri na Slovensku je dôkazom toho, že sem ozaj niečo zaujímavé priniesli. Teraz máte všetci možnosť presvedčiť sa o tom aj vo vlastnej obývačke...

Hodnota originálneho lisovaného CD s farebným bookletom je 190,- Sk. Ukážky niektorých piesní, niečo viac o kapele (koncerty, fotky.....) a potrebné informácie k nadobudnutiu albumu Cesta nájdete na webovej stránke kapely: www.nahodnipocestni.szm.sk, alebo Dalovom tel.čísle 0907 872 659.

Príjemný posluš.

*Vetroň, nestranný posledný
Náhodný Pocestný...*

Pesnička v tomto čísle

Dnešná pesnička je od kapely, ktorá nedávno tiež pokrstila svoje debutové CD s názvom Slová pošepnúť. Hudba, ktorá sa počas rokov vyprofilovala do štýlu nimi samými charakterizovaného ako mestský folklór:

Samotný názov Tajf vznikol v roku 1998, keď trio Maroš Vojtko, Richard Roth a Andrea Petrášová nemalo názov pre svoje jediné vystúpenie a v roku 2001 zakladá spevák a gitarista Maroš Vojtko svoju ďalšiu, tento krát folkovú skupinu s názvom Tajf. Tvorba kapely sa zmietala niekde medzi jazzom a folkom.

Počas nasledujúcich dvoch rokov došlo k viacerým zmenám v nástrojovom aj ľudskom obsadení jednotlivých postov. Zvuk kapely sa stabilizuje a znie čisto folkovo.

Všetky tieto zmeny priniesli svoje ovocie, keď na Strunobraní v roku 2004 boli jednou z desiatich ocenených skupín. V roku 2005 sa cez konkurz v Zlíne prebojovali do finále českého festivalu Zahrada, kde síce nezískali Krtka, ale ďalšiu veľkú skúsenosť.

Súčasná stabilná zostava Tajf-u je nasledovná: Maroš Vojtko, Norika Kupková, Radovan Junas, Róbert Neuschl a Miška Šimková.

Copyright Tajf 2005
www.tajf.sk

Hau kóla!

Do dnešného pokračovania woodcrafterskej rubriky som zaradil ukážku, ktorá podľa môjho názoru celkom dobre ilustruje dilemu, s ktorou zápasi každý "lovec čínov": či splnil a správne pochopil všetky požadované podmienky orlieho pera, a čo na to všetko nakoniec povie orgán zvaný Rada orlích pier.

PUTOVANIE DIVOČINOU

Putuj 8 hodín divočinou mimo chodníka a nezablúď - ČIN

Putuj 20 hodín divočinou mimo chodníka, rôznorodou krajinou a nezablúď - VELKÝ ČIN

Základným problémom tohto zadania samozrejme je, či u nás človek nájde oblasť, ktorá sa dá označiť slovom divočina, a ak áno, či je dostatočne rozľahlá na to, aby ňou mohol putovať 8, resp. 20 hodín a nestretol pritom žiadny ľudský chodník. S viacerými spriaznenými dušami - milovníkmi európskeho Severu - už dlhšie tvrdíme, že jedinou skutočnou európskou divočinou je Škandinávia. A tak je len logické, že na pokus o splnenie tohto orlieho pera som si vybral voľný deň počas woodcrafterskej expedície Biele noci do Škandinávie. Jej cieľom bol Národný park Muddus a rieka Ranealven (splav na raftových člnoch).

Toho dňa sme táborili pri jazere Muddusluobbal. Známe je najmä hojným výskytom vodného vtáctva. Pre tieto účely tam správa parku vybuodovala pozorovaciu vežu. Keď som sa z nej rozľahol do nekonečných diaľok (v tejto škandinávskej tundre sú vzdialenosti úplne iné, ako u nás. Ku kopcu, ktorý vidíte na obzore a zdá sa vám blízko, môžete pokojne putovať ak týždeň. Navyše, zväčša tam neexistujú chodníky, a tak keď sa po celodennom putovaní, preliezaní a podliezaní popadaných stromov, brodení močiarov, potokov a riek unavená skupina konečne utáborí, často zistí, že neprešla viac ako 10 kilometrov.), napadlo mi využiť skutočnosť, že v oblasti práve vrcholila takzvané Biele noci, kedy je svetlo prakticky celý deň a Slnko len na chvíľu klesne k obzoru. Dostali sme sa síce už trochu nižšie na juh, no aj tu zavládlo hlbšie šero iba na 2 hodiny. Zato vyše 20 hodín je svetlo. To je nápad! Splním si 20-hodinové putovanie divočinou! Nikde predsa nie je napísané, že tých 20 hodín nemôže byť odšliapaných v jednom kuse!

Po pohľade do diaľky a do mapy som sa rozhodol vyraziť po okruhu: Muddusluobbal - močiare pri jazere Muddusluobbal - les Takkarkielas - kopec Tonkahuornanen - kopec Tonkaperseet - kopec Linahuornatj - jazero Ravatj-jauratj - Manson - Muddusluobal. Okruhu dlhom vyše 60 kilometrov po močiaroch, lesoch, vrchoviskách a zalesnených kopcoch, len za pomoci mapy a buzoly.

Vyrážam ráno o 2.20 (chcel som skôr, ale na čítanie mapy a buzoly je ešte priveľké šero). Azimut 90, neskôr 100-140. Z pozorovacej veže ma vyprevádza povzbudzujúci výkrik Biznisa. Na chrbát si nahadzujem improvizovaný batôžtek z bavlneného trička a mierim lesnatým okrajom jazera do diaľok.

Čoskoro som zisťujem, že v lese je na čítanie mapy ešte stále priveľká tma. Spolieham sa preto na svoju pamäť a nádej, že nájdem orientačné body, ktoré som si vytýčil predošlého dňa pri pohľade z pozorovacej veže.

Po lese sa kráča dobre. Zatiaľ je chladno, preto mi ani neprekážajú šnurovacie čižmy po kolená, ktoré som si obul kvôli pohybu v močiaroch. V lesnom šere predomnou sa rozostupujú tmavé postavy stromov. Nie sú také obrovské ako u nás, no pôsobia oveľa staršie. Nuž, tu pri polárnom kruhu je ročný prírastok drevnej hmoty oveľa menší a tieto zdanlivo obyčajné smreký majú podľa info v mape 150 rokov.

3.30: Miernym briežkom schádzam k okraju močiara. Pod veľkými smrekmi sa črtajú akési dva vysoké hrby a všade okolo mňa sa ozýva zvláštny šramot. Prichádzam k tomu bližšie. Preboha! Veď sú to obrovské mraveniská. Ich výšku odhadujem na dva a pol metra (neskôr som sa čítal o nejakom svetovom rekorde, kde najvyššie známe mravenisko malo výšku 2 metre).

Opúšťam bezpečný povrch lesa a vstupujem do močiara. Obozretné si vyberám cestu po ako-tak pevnom koberci tráv medzi súvislými plochami vody. Ako mi vysvetlil kamarát prírodovedec, tento plávajúci koberec dosahuje hrúbku asi tridsať centimetrov a hoci sa pohupuje, kráčať po ňom je v podstate bezpečné.

Šero už dávno ustúpilo dennému svetlu, zato sa však objavuje hmľa. No nazdar! Bude sa mi skvele orientovať.

Stále sa motám v močiaroch, miestami preskakujem z jednej trávnej hrudy na druhú, brodím sa do pol lýtok vodou, neustále dvíhajúc kolená do výšky pása, aby mal môj krok nejaký záber. Hmľa je už natoľko hustá, že mapa aj buzola sú mi úplne nanič.

4.30: Z močiara vystupujem na veľmi mierne lesnaté návršie. Sú na ňom známky po táborení Laponcov, no ani stopy po nejakom chodníku. Bočný hrebeň vedie severo-južným smerom. Vidím utekajúceho soba, počujem d'obanie d'aťa. Mračná komárov. Asi 15 minút idem podľa azimutu 330.

5.00: Už 15 minút kvôli terénu idem podľa azimutu 180.

5.15: Orientácia mapy. Azimut 270. Kdesi v hmle počujem gagnet divých husí. Zvuk, pri ktorom zaplesá srdce každého rojka a milovníka divočiny. Idem tam. Pokračovať budem podľa azimutu 300. Uvedomujem si, že vďaka hmle vlastne neviem, kde som. Sadám si na zvalený strom a v rozpakoch sa rozľahdam okolo seba. Potreboval by som sa podľa niečoho zorientovať. Na um mi prichádza osvedčené Seto-novo heslo: "Keď nevieš, čo máš robiť, nerob nič."

5.45: Dopĺňam zásobu kalórií, hmľa sa začína trhať. Moje

uši začuli nezamietiteľný zvuk: hlas kričiaceho sokola sťahovavého. Najskvelejšieho zo skvelých letcov oblohy. Na jar sme strážili hniezdo prvého páru, ktorý po dlhých rokoch zahniezdil na Slovensku. A tu, vo Švédsku, akoby sa s nimi roztrhlo vreće... V trhlíne hmylu na okraji močiara sa vynára vyschnutý strom, na ktorom sedia dva sokoly *Falco peregrinus*. Znovu zaškriekanie, jeden z nich lieta nado mnou.

A náhle, akoby ma na to chceli upozorniť, v diaľke za nimi vidím nezreteľné siluety dvoch kopcov, ktoré som si deň predtým všimol z pozorovacej veže. Heuréka, konečne sa môžem zorientovať! Pri azimute 275 musím naraziť na riekku.

6.00: kratučká prestávka. Zápis, jedenie.

7.21: Kontrolné zameranie polohy. Kopec Dundret má azimut 25 stupňov, vrchol v diaľke by mohol byť Kuossavare. Pokračujem teda azimutom 350. Som južne od jazera Tjutekjaure. Od južného cípu jazera potrebujem nabrat' kurz 280 stupňov k rieke Muddusj akka.

7.52: Objav! Po 5,5 hodinovom putovaní mám na dohľad vežu Muddusluobbal. Dvíha sa na pravom brehu jazera. Dvíham k očiam ďalekohľad. Na veži nikoho nevidieť. Odteraz mierim priamo na sever, azimut 0.

10.00: desaťminútová obedná prestávka. Za sebou mám úmorné brodenie močiarmi, porastenom vachtou, prasličkou, ostricou, trpasličou brezou, s plochami machu, vody a bahna. Zjedol som celú dávku ovsených vločiek, som zvedavý, čo budem jesť neskôr.

10.20: Za sebou mám 8 hodín putovania.. Tentoraz sa púšťam azimutom 340 po vrstevnici lesom Takkarkielas skoro až k rieke. Dostávam sa na otvorené priestranstvo, na ktorom sú roztrúsené veľké balvany. Hore pofukuje vetrík, odháňajúci komáre. Na chvíľu si sadám na vyhriatu skalú. Vidím sokolovitého dravca, asi pustovku.

12.45: Rozhodol som sa, že to otočím a vydám sa na spiatočnú cestu. Azimut 114 k jazierku pod kopcom Tonkahuornan, vzdialenosť vzdušnou čiarou asi 6 kilometrov.

13.50: Pozorujem 3 exempláre severskej sojky s malebným menom škriekavec zlovestný.

14.20: Kráčam lesom, keď sa nado mnou objavia dva letiace tiene. V úrovni vrcholcov smrekov naháňa sokol sťahovavý mladého orla skalného. To sú mi veci! Stretám mladého soba. Fotím.

17.30: Som na vrchole kopca Tonkaperseet. Pofukuje vetrík. Komárie beštie zmizli. Zo stromu, na ktorý som vyliezol, sa mi diaľke naskytá výhľad na "domovské" jazero Muddusluobbal. Jem oriešky, dopijam vodu. Ukončujem 15. hodinu svojho putovania. Pokračujem azimutom 220, kontrolou by mal byť zrub v Mansone.

Presne podľa plánu narážam na jazero pod Tonkaperseetom. Kúpať sa v ňom veľmi nedá, dno tvorí zradné, skoro bezodné bahno. A tak sa iba očliapem, obozretne dodržiujúc prísne vodorovnú polohu tela. Pri obliekaní zisťujem, že som si asi buzolou zmagnetizoval hodinky. Sekundovka lieta okolo stredu ciferníka ako na povrázku.

Osvedčeným azimutom 220 pokračujem hore a potom dolu lesnatým kopcom Linahuornatj. Konečne po pravej ruke mímam jazero Ravatj-jauratj a keď už všetko tak kľape, akosi čakám, že dôjdem priamo ku koji (zrubu) v Mansone. To mi nevyšlo, musím sa o cca 100 metrov vrátiť. Aj tak úspech. Idem sa napiť k prameňu, kvôli dodržaniu podmienok orlieho pera sa brodím močiarom popri drevenom chodníku. Pakáreň!

20.30: Večeriam slnečnicu a oriešky s ľadovou vodou.

20.40: Už sa celkom slušne zotmelo. Idem stále mimo chodníka, dokonca ešte brodím aj nejaké močiare, ale už toho začínam mať naozaj dosť. Dvíhanie kolien do úrovne pásu mi začína pripadať ako prirodzený spôsob chôdze.

22.50: Prichádzam na táborisko. Stručný súhrn zážitkov odovzdaný postavám sediacim pri ohni. Ešte studená večera, studenou vodou omyť nohy a telo. Acylpyrín proti svalovici, B-komplex a fľaša vody so šumivým Celaskonom, strečing a hajde spať. Podľa mapy som za tých 20 hodín prešiel asi 60 kilometrov. Slovo na záver: keď to s ňou človek vie, buzola je skvelá vec!

Na druhý deň, inšpirovaní mojím príkladom, sa na podobný výlet vybrali Biznis a Andrej. Na zážitky a úlovky mali viac šťastia ako ja. Jeden prišiel k jazeru plnom labutí spevavých, no obaja si priniesli krásne parožia z losa a soba (a pri návrate domov nimi poškodili ochrannú fóliu na skle auta s batožinou). Neskôr som zistil, že za toto putovanie som zhodil asi 5 kíl.

Modok

VECÍ A NÁPADOV

RADY DO DIVOČINY

V Škandinávii som zatiaľ dovedna strávil s batohom na chrbte asi 10 týždňov. Praktické zlepšováky a návody, ktoré ďalej uvádzam, som odporozoroval či odskúšal najmä počas Expedície Biele noci 1996. Keďže sme sa po tri letné týždne (obdobie tzv. bielych nocí) pohybovali v divočine, prevažne ďaleko od ľudských obydľí, musel sa tomuto faktu prispôbiť aj náš výstroj a jedálny lístok. Okrem úplných zelenáčov, boli účastníkmi expedície aj skúsení trampí, turisti a táborníci, od ktorých sa dali odporozorovať rôzne užitočné veci.

OSVEDČENÝ VÝSTROJ, RADY A ZLEPŠOVÁKY

- priviazať si k očkám bežcov na zipsoch batohu krátke slučky z pevného povrázku ("prusíky") na uľahčenie manipulácie
- keďže cez deň počas putovania nie je čas variť, osvedčilo sa nosiť so sebou uzatvárateľnú nádobu z ľahkého plastu so širokým hrdlom, do ktorej si človek ráno pripraví napr. ovsené vločky, šošovicu, zemiakovú kašu, atď. Počas prestávky v putovaní potom stačí len otvoriť vrchnák a môže sa obedovať. Nádoba je vhodná aj na nočné namočenie ovsených vločiek z patričnými prísadami (hrozienka, oriešky...)

- drobná taštička na veci osobnej hygieny
- aspoň jedna kožená rukavica (ľavá) na uchopenie ešusa či kotlíka pri varení
- drevená podložka na krájanie potravín (napr. okrúhleho tvaru, ktorá sa vojde do vrchnáku ešusa)
- závesný háčik na zavesenie kotlíka (drevený háčik so šnúrkou na zavesenie na trojnožku)
- 10 % roztok prípravku SAVO na dezinfekciu vody na pitie. Voda z močiarov nemusí byť vždy pitná a jedna až tri kvapky takto pripraveného roztoku pridané do fľaše vody stačia na jej pomerne spoľahlivú dezinfekciu.
- buzola a mapa. Človek, odchovaný v slovenských horách a údoliach (posiatymi kilometrami turistického

značenia), ktoré ho napokon vždy privedú k ľudským sídlam, si bez osobnej skúsenosti len ťažko vie predstaviť, aké dôležité sú pre pohyb v neznámom teréne mapa a buzola. Je to celkom iné putovanie, ako po vychodených lesných chodníkoch. Celý deň musíte preliezať popadané stromy, húštiny, obchádzať močiare a vodné toky a jediným vašim pomocníkom pri orientácii je dobrá mapa a buzola.

- repelent. Polárne leto trvá veľmi krátko a aj husté oblaky bodavého hmyzu sa toho snažia za krátky čas odkrviť čo najviac. Vôbec sa nám neosvedčili repelenty, predávané v našich končinách (tie radšej rovno "hoďte za psom"). Vyskúšali sme viacero švédskych výrobkov a všeobecne

najväčšiu obľubu si získal ten, ktorý bol vyrobený na báze sobieho tuku (volal sa Indian Summer, alebo podobne). Trvácnosť jedného natretia je asi 2 hodiny (našich repelentov asi 1/2 hodiny...)

- vlasy umyté šampónom a telo umyté mydlom sú pre komáre a pakomáriky nesmierne príťažlivé

- mikroténové vrecká na otvorené potraviny

- gumičky na uzatváranie vreciek (najlepšie červené, aby sa "nestrácali")

- šnúra na sušenie vecí a bielizne

- kolíky na stan voliť červenej farby, alebo ich aspoň oblepiť červenou páskou, aby sa nestratili v tráve či inom poraste

- Gore-texová bunda a nohavice, resp. niečo na báze "šušťákov"

- trekkingové topánky

- vysoké gumené čižmy so šnúrovaním

- tenisky (na prezutie, do lode)

- kvalitný stan s podlážkou a spoľahlivou sieťkou proti dotieravému hmyzu

OSVEDČENÉ POTRAVINY

- dehydrované potraviny (vreckové polievky, bujóny)

- rôzne druhy cestovín

- ryža (napr. vo varných vreckách)

- koreniny (čierne korenie mleté, červená paprika, soľ, rasca, majoránka, hladká múka)

- prísady (cukor, vanilkový cukor, škoricový cukor, kakao)

- ovsené vločky, müsli, cornflakes, šošovica, pudíng, sušené mlieko...

- koreňová zelenina - mrkva, zeler, petržlen; pár zemiakov

- sušená zelenina (mrkva, petržlen, zeler), cesnak, cibuľa, zemiaky

- rôzne jadierka, semienka a oriešky

- sušené ovocie

- sušené huby (ale húb rastie v Škandinávii kopa, o exemplárne dubáky často priam zakopávajú, lebo ich tam nikto nezbiera)

- domáci perník (čím je starší, tým je mäkkší)

- krupičná kaša (alternatívy: kaša s kokosom, hrozičkami, cukrom, sušeným mliekom, škoricou, kakaom, sušenými slivkami). Osvedčilo sa mať vopred namiešanú takúto suchú zmes, do ktorej sa už len pridá voda.

- čokoláda

- müsli tyčinky

- trvanlivá saláma

- trvanlivý chlieb ("polystyrén" - mimochodom, sladký švédsky či nórsky chlieb vám asi chutiť nebude)

Modok

Keď nás navštívi MÚZA

Od rána je všetko žuvačkové. Čas sa naťahuje presne ako guma na trenkách. Piatkové doobedie v zamestnaní býva nekonečné, no ak idem na vander, vlečie sa a vlečie. Pripomína niekdajšie hodiny ruštiny. Doma mi moja drahá bosorka spríjemňuje balenie klasickými báčorkami:

“Zas ostane upratovanie len na mne, kamaráti sú ti prednejší ako rodina, patrilo by sa mamičku navštíviť, ktovie, koľko bude ešte medzi nami,” a podobné hlody. Pritom vie, čo aj ja viem, že len čaká kedy vypadnem, lebo krátke odlúčenie kvalitné vzťahy utužuje. Tak isto vie, že svokry sú nezničiteľné, čiže večné. Priznávam bez mučenia, že tieto reči sú náš osvedčený rituál tak ako pedantné balenie uesky, púšťanie platne Písne dlouhých cest a pár osobných drobností, ktoré vám radšej nezradím, lebo by ste sa mi rehotali. Poznám vás. Ešte šťastie, že mladá nebola doma. Jej starosť, či aj ostatní dedulovia dostali priepustky ma zvyčajne vytočí.

FRELOŠKA

Na počudovanie mi električka pred nosom neušla. Bola klasicky zadôchodcovaná. Na sedadle predou mnou babka zúriivo hľadala výzvaňajúci mobil v igelitke. Keď ho vylovila, prestal pípať. Zúfalo hľadela na displej.

“Nemá škulky,” napadlo ma. Tak som jej prečítal, že volal Paťo.

“To je vnuk, zavolá znovu,” s úľavou mi oznámila.

Potom som pohľadom prešiel z babky na uesku, ktorá sa v rytme električky pohupovala v mojej náručí.

“Veru aj ty už máš čosi za sebou,” prefrnklo mi myslou, ale keď šalina zahrkotala na výhybke pred Račou, došlo mi, že chalani už určite vyrazili a zas budem sólo jazdec naháňajúci peletón.

U Zajacov som uzdu odložil do kúta a tu sa mi to prvý krát zamarilo. Čestné indiánske, pivo som ešte ani neprivoňal. Vyčítavo vzdychla ako moja stará, keď prídem z oslavy v zamestnaní alebo predĺženej sleziny. Nemalo by, však občas sa človeku prihodí. Ale čo sa tu ospravedlňujem! Fakt zasyčala, dokonca sa mi zdalo, že jej preskočil hlas ako svokre, keď dohovára ockovi.

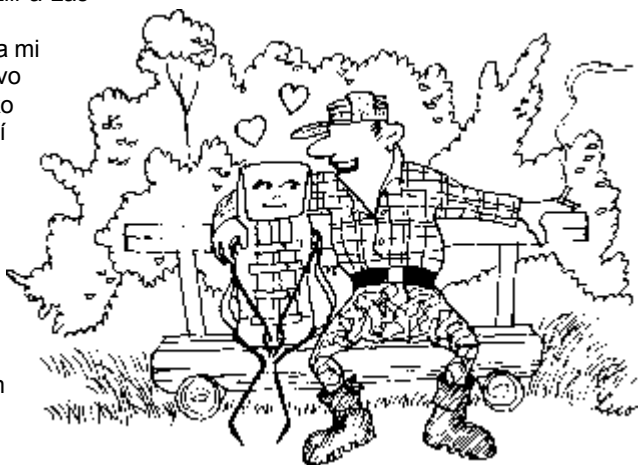
Zuza samozrejme potvrdila moje obavy. Hodinku čakali, no potom šiel Benito s gazikom, tak sa zviezli aspoň na Kocmundu. Konečne načapovala a ja som si dal za trest iba jedno.

Od kopcov povieval vietor. Na popolavom, nerozhodne tmavnúcom nebi sa mihotali riedke zubaté hviezdy. Spoza obzoru mesiac váhavo vylupuje svoj kosák. Akoby vrazil: “Kam sa hrabeme. Nebolo nám lepšie tam, kde sme doteraz vegetili?”

“Kuš, nepokúšaj!” odpovedám mu medzi zuby. Aj som bol rád, že odišli, len keby sme osadu nemali za hrebeňom. Karpaty sú to Malé, ale niektoré kopčeky by som zrušil. Na druhej strane, asi je to sado-maso, monotónne ťapkanie upokojuje. Napadajú ma myšlienky, a nie vždy hanbaté, o akých sa vám nesníva. Pri mojej váhe ani to vypotenie nie je na zahodenie. Len tá ueska keby ma tak nes... šťvala. Roky mi krásne sedela na chrbte, no dnes sa debilne hompáľa. Nemôžeme nájsť spoločný krok. Bolo to pri Strednom chodníku. Jasne som odzadu počul:

“Ty spuchlina! Tak ty ma chceš odkopnúť! Žebadlo vrazilo, že si chceš kúpiť ten fujnosič. Vraj stále prezeráš katalógy. To bolo reči o farebných trampských manekýnoch a teraz ty... A čo tie roky, čo som ti verne slúžila?! Áno, vyzerám ako použitá manželka, ale vinu na tom máš len a ten ty! Kedy si ma naposledy vypral? Za tú prepálenú dierku, keď si to po oslave zakufroval pri ohnisku, ja nemôžem a čo si tak spuchol? Jasné, že ťa popruhy tlačia, nežer toľko!”

Sadol som si do priekopy a zapálil cigaretu. Netrepežlivo žujem filter, tupo hľadím na cestu. Nadmorskou výškou to nemôže byť, pivo bolo len jedno a z práce určite nie som vyčerpaný, však sa šetrím na dôchodok. Pár hlbokých ťukov upravilo kyslíkovú hladinu v krvi na normál. Skúmavo som si prezrel uesku. Nerozhodne mädlím popruh medzi prstami. Fakt vyzerá zanedbane, ale mám ju rád, len ju beriem ako samozrejmú. Bože, veď tak sa správam aj k mojej bosorky! Kedy som ju naposledy zobral do divadla? Alebo zatancovať si. Už to určite ani neviem. Nie že by som bol voľakedy parketový virtuóz, ale vždy som sa z toho bravúrne vyšmykol. Keď má narodky, ideme sa nadlabnúť fajnovnej papiny...

"Tak poďme," naložil som na ramená všetky moje trápenia. Radšej som celú cestu po asfaltke kopal pred sebou šišku. Myšlienky nebrať! Teraz by boli dobré aj Mexikove kecy, len aby som nemusel počúvať výčitky. Blížil som sa k Silnického prameňu, a tu ho máš:

"Ty spuchlina! Videl si, ako sa Alo stará o uesku. Nielen opral, ale vrela, že ju aj žehli! Dokonca novú pracku kúpil. A čo ty?! Spuchlinár vypasený! Nesieš si dosť žrádelka v žebadle? Bojíš sa, že sa ti to tam nepomestí, tak si kúpiš BLBÝ FAREBNÝ TURISTICKÝ VAK? Turista! Tu-ris-ta! Tu-ris-ta-á-a!"

Zahol som k prameňu. Obliatie hlavy plným ešusom vody, ani osvedčená cigareta na tri ťahy nepriniesli klúd. Do nosu mi uderilo hnijúce lístie. "Mohli by tu rásť..." Pod kríkom niečo zašuchotato. "Salamandra škvrnitá, alebo myš?" Na hladine vody driemal zlatý mesačný svit...

Milý počítač. Áno, bol som zúfalý. Nezraď ma. Tuším ťa pre zicher odpojím od internetu.

Poznáš mojich osadníkov. Je to banda nevychechtaná, ale tebe to teda poviem.

Položil som si uesku na kolená, ako kedysi mladú bosorku, keď som ju uspával rozprávkami a spustil som,

že je to hlboké nedorozumenie,
že ju mám rád,
že som jej vďačný za všetky chvíle strávené po jej boku
a že ju nechcem odkopnúť.

Prisámvačku, žmurkla dojatím. Uistil som ju, že po vypratí ju ukážkovo zabalím a ponúknem do chystaného trampskeho múzea. Zbytok cesty krásne sedela na hrbe, bola opäť starou prítulnou kamoškou. Cestu mi osvetľoval kolega mesiac, tvár zalial úsmev. Ja, hudobný polotalent, som si pohvizdoval.

Húštinou zablikotalo svetlo z okna budy.

"Flek!"

"Väčší!"

Konečne doma. Chvilu si postojím v tme, predsa nevrazím dnu zadýchaný. Zas by boli reči o pupkáčoch, upotených starých trampoch. Uesku som si oprel o nohu a skludňujem pľúca. Nazval som ju dôverne Starkou a pri sľuboch, že budem pravidelne za ňou chodiť, spokojne zachrochtala a usmiala sa. Ruku do ohňa za to nedám, nevidel som, bola tma, ale keď s niekým roky žiješ, tak to poznáš. Ani jej neprišlo, že pôjde do domu dôchodcov.

Ešte bude na seba aj hrdá...

A s tým podrazáckym žebradlom si to vybavím. Žiadne intrigy v mančafte nestrpím. Teraz pošťal uesku, nabudúce to môžu byť topánky a tie by sa veru zišli nové. Pri predstave, ako by som našľapoval pri ich stávke ma zalial pot. Pôjde na prevýchovu do druhej nápravnej. Darujem ho bezdomovcovi čo na stanici predáva NOTA BENE. Howgh!

Timo

(1.miesto próza, LSS 2005)

PREDJARIE

Idú za sebou pozimné dni
ako zatlačené oči iluminátorov
len občas do padlého snehu
slnko, akoby dobrou vôľou zasvieti
a v šedi, hnedi, bledi,
v sieti čo pokryla zem
kopčekmi zamrznutých hrúd,
vo vnútri týchto monochromatických krás
spí DNA žiarivých farieb
čakajúcich na uplatnenie požehnaní
urbe et orbi Obratníka kozorožca.

Terry

(2.miesto poézia, LSS 2005)

LITERÁRNA SÚŤAŽ SEVERKY

Uzávierka ročníka 2006 je 31.7.2006.

Súťaží sa v troch kategóriách - poézia, próza, piesňový text, bez rozdielu veku alebo skúseností autora. Podmienkou je zaslať maximálne tri práce s námetom prírody, pobytu v prírode, trampingu, kamarátsťva ... v rámci jednej kategórie. Rozsah prózy najviac tri strany A4.

**Práce je potrebné poslať písomne na adresu:
Tramské združenie SEVERKA
Hronsecká cesta 36
976 31 Hronsek**

Súťažné práce musia byť pôvodné, do doby vyhlásenia výsledkov príslušného ročníka nemôžu byť uverejnené v médiách (tlač, TV, rozhlas, internet).

Práce nepodpisujte, do obálky vložte lístok s menom a adresou, prípadnej aj ďalším kontaktom.

Súťažné práce sa autorom nevracajú, organizátor súťaže si vyhradzuje právo ich použitia na propagáciu Tramského združenia SEVERKA a tramskej kultúry vo všeobecnosti.

Výsledky predchádzajúceho ročníka nájdete o.i. na webe Severky - <http://severka.nfo.sk>

SKÁLA

"To je strašný. Koho to napadlo sem lézt, když je takový horko?!", křičím na Boba s Donem, když sa mi povede najít místo, kde si můžu alespoň trochu odpočinout.

"Já myslel, že bude Puchejř na druhý straně těch skal", obhazuje se asi osm metrů pode mnou Bob. "A tys to s ním nějak domlouval? Protože pokud já vim, tak v pět hodin odpoledne míří vždycky k západu." "Tak sem si popletl strany, no. Ale jinak je tu hezky, ne?" Moc mi to nepřipadá, skála je rozpálená jak rošt na grilu, pot ze mne leje jak Niagarský vodopád a vodu jsem nechal dole. Radši polezu dál. Tam je alespoň stín.

Vtom mě zaujme nápis, který objevuju na pravé straně: "NA TOMTO MÍSTĚ, 28.8.1996 JSEM SI ROZBIL HODINKY, KTERÉ MI VĚNOVAL TÁTA K VÁNOCŮM. AŽ TO ZJISTÍ, TAK MĚ ZABIJE. ASI SKOČÍM.....". Pak následují tečky, které pokračují směrem dolů. Že by opravdu skočil? No, osudy jsou různé, ale tohle?

"Tak co je?", vyrušil mě z úvah Bob. "Usnul's, nebo co?"

"Ne, pomalu se roztejkám", odvětim lehce našťavaně. Nejdřív mě sem vyžene a pak buzeruje. Zatluču tedy další skobu a šplhám dál.

Najednou mi levou rukou projede bolest. Bleskově se zachytávám pravou a kouknu na levačku, co se mi vrazilo do dlaně. Přímo uprostřed mám zabodlou včelu. Tedy, lépe řečeno její žihadlo a zbytky vnitřností. Skvělý. Horko a ještě tohle. Co tady ta včela dělala? Žádný kytky tu nejsou, ani žádnéj úl. Že by si hrála na ještěrku a vyhřívala se? Už abych byl nahoře. Teď to žihadlo asi nevyndám. Na vrchol zbývá ještě asi 10 metrů.

"Horolezci, horolezkyně, horolezčata", začne zpívat Don.

"Drž hubu, nebo tě vodříznu", zařvu na něj a Don zmlkne. Asi vytušil z mého hlasu, že to myslím vážně. Levá dlaň mě pálí jak čert, ale lezu dál. Teď mi zbývá jen překonat poslední převis. Zapřu se pořádně nohama a hrábnu nahoru. Nahmatám nějaké kořeny a podle hmatu zjišťuju, že jsou pevné. Pořádně je sevřu a přitáhnou se.

Vtom dostanu strašnou ránu. Otevřu oči a zírám na Boba. "Co děláš vole? Proč mi drtíš prsty?" Pomalu mi dochází, že to celé byl jen sen. Pustím Bobovu ruku. "Promiň, asi se mi něco zdálo." Slunce pomalu vychází mezi stromy a já jsem rád, že se mi to jenom zdálo. Ale těch dvanáct uplazených metrů z mého spacáku k Bobovi je stejně dobřej výkon. Jen si ještě musím vyndat z dlaně tu třísku.

Javůrek Vladimír - Drak
(Trapsavec 2005)

MODLITBA

*Stromy jsou andělé
kterým usekli křídla
ticho jak v kostele
zem ještě nevystydla
U oltáře z totemů a
vyhaslého ohniště
možná to přezenu
modlíme se za příště*

Mirek Novák - Kazatel
(Trapsavec 05)

KDYŽ JSEM NA DNĚ

*Kulka do hlavy
špetka jedu
z okna pád
Jediný co svedu
vandrama se oddělat*

Mirek Novák - Kazatel
(Trapsavec 05)

JARNÍ TANCE

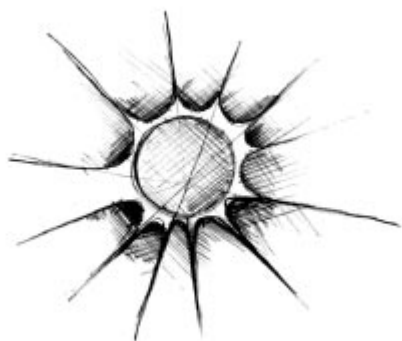
Den mlsně krájel tmu
na talířích noci mastné fleky loučení
povidlový koláč jara

Do vznosu ruměných máků
udeřil mocnými vesly lodivod
dráždivým pohledem bylinná esence
nabroušených kos a srpů
svlékaná kůže opožděných vod

Chtělo se pláč zatloukat do bezů
Jen kdyby nestály tak vyzývavě
Chtěla se dlaň rozedřít až k jádru
a horkou krví zchladit v jitřní trávě
Chtěla se macešsky zřící
koruna pyšného stromu
své podivně rostlé větve

Cožpak ale mohu zlámat
ruce tanečnici ?

Tomáš Moravec
(Trapsavec 05)

PANOPTIKUM

Jsme postavy z panoptika časů,
kráčíme životem
lehkým krokem.
Sbíráme pocity trapasů.
Proč hledat pravdu
tam kde není
a nikdo neví, co jsme vlastně zač.
Co cizí je, to naše není.
Tak žijte !
Proč a nač...

Jiří Dvorský - Satan
(Trapsavec 05)

NÁMOŘNÍK

kotvu
utápí ve víně
sedí
a houpá na klíně
delfína
drbe se za uchem
dýmkou na neděli
studené kakao
a prsty od zelí
vzpomíná

Magdaléna Rysová
(Trapsavec 2005, poézia do 23)

Predávať alebo nekupovať !

Kamarátky, kamaráti, tento môj príspevok do Severky by som chcel začať slovíčkom "potlach". Myslím, že všetci trampí toto slovo určite poznajú. Vieme ale všetci ozajstný význam tohto slova?*** Je prebraté z češtiny, odvodené od slova "potlachat" (pokecať, pohovárať sa, zabaviť sa). Je to výročný oheň tej-ktorej trampskej osady alebo samotára. Skrátka "výročie".

Trampí tento zvyk "prebrali", okrem iného, zo starej indiánskej kultúry, kde pri nevšednej udalosti - oslave narodenín, hrdinskom čine, vyznamenaní tzv. coupom, narodení nového člena v rodine (klane)..., náčelník alebo bojovník, ktorého sa udalosť priamo dotýkala, pozýval blízkych, známych, príbuzných, popredných bojovníkov..., ktorých si vážil. Hostil ich a obdarovával nadbytočnými vecami, ako sú prikrývky, fajky, nože, rohože, tomahawky, atď., ktoré mohol postrádať a bez ktorých sa mohol zaobiť.

A teraz k podstate veci. Na výročných ohňoch sa stretávame aj s predajom občerstvenia, hlavne alkoholických a nealkoholických nápojov. Nemám na mysli veľké, československé potlache, kde sa to proste bez predaja občerstvenia nedá o.i. vzhľadom k veľkému množstvu aj nepozvaných hostí. Nie je to výročie trampskej osady, kde pozývame len toho, koho tam chceme mať. Myslím tu malé osadné potlache, kde si T.O. alebo T.S. pozve najbližších kamarátov. Aj tu sa stáva, že od pozývajúcich usporiadateľov počuť vetu: "My nie sme taká bohatá osada, aby sme mohli rozdávať zadarmo..."

Ruku na srdce, kamaráti, koľkí z nás pri oslave svojich narodenín, menín, krstín a iných rodinných výročí inkasuje od hostí korunky za vypitý a zjedený materiál? Asi nikto. Myslíte, že výročie osady sa pre trampa aspoň trochu nepodobá a nepribližuje k týmto rodinným oslavám? Nuž, podľa finančných možností (ak to je rozhodujúcim kritériom) je možné robiť výročný oheň len každý druhý, tretí, piaty... rok. (pozn.red. - na druhej strane aj pri rodinných oslavách pozvaní prinášajú dary; takisto je dobrým zvykom pri trampských akciách priniesť oslávencovi upomienkový (!) dar vo forme peknej drevenej placky)

K napísaniu tohoto článku ma podnietil kamarát D'Ady svojím úvodníkom v Severke č.4/2005. Patrík k služobne mladším trampom, aj keď mi 40-ka onedlho zaklope na pupok a viem, že sú aj vážnejšie problémy, ktoré hryzú tramping (domovenky, správanie sa na potlachoch, dodržiavanie zákonov lesnej múdrosti, atď.). Nad tými by sa mal skutočne zamyslieť každý tramp. Mňa však trápi aj tento problém a tak dávam "do plácu" aj jeden návrh - rád podporím finančne na akcii organizátorov napr. kúpou viacerých tombolových lístkov, ak nejaká tombola bude. Možností sa nájde iste viac.

Takže, ahoj na ďalšom výročnom ohni.

T.S.Sivko (Závičie)

*** Pozn.red.: Tu uvedené je len jedným, pomerne zjednodušeným vysvetlením. Účelom tohto príspevku však nie je vysvetliť etymológiu slova "potlach"...

ad Prichádza "Lesná stráž"

So záujmom som si prečítal Šperhákovo článok pod týmto názvom v Trampskom spravodaji TCB (febr.2006). V skratke v ňom ide o to, že zákon o lesoch 326/2005 Z.z. (okrem iného) upresňuje vzťah vlastníci a užívatelia lesov kontra návštevníci (teda aj trampí), a tiež právomoci lesnej stráže. Šperhák sa obáva zvýšeného množstva konfliktov a postihov, na druhej strane upozorňuje na nutnosť dodržiavania zásad ochrany prírody a rešpektovanie vlastníckych vzťahov.

Ako profesionál (pracovník štátnej ochrany prírody) by som doplnil, že právomoc kontrolovať dodržiavanie zákonov (zákon o ochrane prírody 543/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov) majú aj členovia stráže prírody. O rešpektovaní platí rovnako vyššiepovedané. Za tretie - vždy je lepšie sa dohodnúť.

Ako tramp musím povedať, že ak sme prírode nepomohli, tak sme jej neublížili. To napríklad obnáša, že sa správame tak, aby nás člen žiadnej "stráže" v lese neobjavil. A keď už, tak pri ničom nekalom...

Ako šéfredaktora a člena Trampského združenia Severka ma teší, že sprísnené podmienky pobytu v prírode a nutnosť určitého "ilegálneho" správania budú znamenať aspoň trochu návrat k tradíciám, súdržnosti a takej voľakedajšej (totalitnej) TRAMPSKOSTI.

D'Ady

Predstavujeme

Pavol Olejník - Havran nie je úplným nováčikom na stránkach Severky, ani v literárnych trampských kruhoch. Do povedomia verejnosti však vstúpil v roku 2005, keď v Literárnej súťaži Severky získal štyri z deviatich cien (poézia 1. a 3., piesňový text 1. a 2.miesto). Zúčastňuje sa aj súťaže Trapsavec.

HAVRAN

Narodil som sa a žijem v Prešove. Momentálne študujem na VŠ. Som členom T.O.SOS (Trampská osada štátočnosti, odvahy a sily) spolu s kamarátmi Čižmom, Čejenom, Pipcom, Silvom, Dancim, hoci fungujeme skôr „virtuálne a listovo“, kvôli roztrúseniu členov po celej republike. Ako osada (oficiálne) sme sa začali túlať roku Pána 2002. Svoj camp máme v Slanských vrchoch na fleku „Ohnivá voda“.

Slanské vrchy sú mojou srdcovou záležitosťou, už aj preto, lebo práve tu som tulácky vyrástol, je to ako môj domov, kde sa vždy rád vraciam. Pre neznaleho nie sú ničím výnimočné, ale pre toho, kto ich pozná, odкрývajú všetky svoje krásne zákutia a skvosty. Sú krásne, no dosť zničené.

Mám rád túlanie a všetko, čo súvisí s prežitím v prírode a čo sa týka lesnej múdrosti (stopy, liečivé rastliny, pozorovanie zveri,...). Laicky sa zaujímam o kultúru a históriu pôvodných obyvateľov (hlavne severnej Ameriky. Rád si prečítam knihy počnúc od K.Maya, J.Foglara cez Eskymo Welzla, E.T.Setona až po V.Šolca a M.Stingla. Počúvam muziku od rybolovcov, Pacifiku, Nedvéda, Nezmarov, Daňka cez Žalmana, Redla, Kamelot až po Navarrovu a Neřež. Medzi obľúbené filmy patria hlavne westerny v réžii Sergia Leoneho a kultové „winnetuovky“... Ako diletant si zahrám na gitare, a keď kopne múza, spravím si nejakú pesničku. A keď múza akosi nechce odísť, tak napíšem aj niečo iné. Väčšinou je to báseň (kratšieho formátu), občas aj niečo iné. Moja tvorba je väčšinou o pocitoch, čo cítim, prežívam, čo mi chýba... Inšpiráciu nachádzam v prírode, trampingu, živote...

Okrem toho sú mojím motorom decká, ktorým sa venujem a snažím sa im odovzdať (okrem iného) niečo z lesnej múdrosti, z ideálov trampingu, woodcraftu...

Ak mám náladu, rád si prečítam knihu alebo pozriem film, pri ktorom treba trochu namáhať mozog, prípadne si vypočujem niečo náročnejšie, ako je jazz a pod.

A okrem toho mám rád, keď na vandroch alebo potlachoch vidím správnych trampov, ktorí ešte nezabudli o čom tramping je, aké má hodnoty a ideály a snažia sa ich ešte ako tak udržať nad vodou a mám rád, keď pri ohňoch je solídna zábava a nie prízemná a odporná na úrovni -náštročných.

Taký je „môj názor na vec“, ako by povedal Wabi.

NOČNÁ STRÁŽ

Dlhá noc. Držím stráž
na smrteľnej posteli
oheň zomiera - otec, syn
noc plná úzkosti
mráz za oknom
divý smiech vnika do srdca
oheň v horúčke sa zmieta
blúzni, kričí zo sna
strach hrdlo sťahuje
dlhá noc plná nádejí
pot oblieva telo
smrť verzus život -
s prvým lúčom vydýchol

(Trapsavec 05)

TAJOMSTVÁ

Do trávy si ľahol a hľadal zmysel
zrazu hviezdy boli bližšie
natiahol ruku
a vníkol hlbšie do útrobov sveta
a našiel seba

V rukách mu zostal hviezdny prach
kde prešiel ostala strieborná stopa
on o tom nevedel
len naivne veril v dobro
a srdce mu bilo v rytme služby pre druhých

VÄZEŇ

Zas som zmeškal vlak
v putách koreňov - ja - slobodný vták
Prečo ?
veď som bol slušný hosť
ležal som v tráve... a dosť
putá neškrtia, nežne hladia
Ach! Nie som väzeň
moje kroky nevadia
... aj ja ťa mám rád
a slz pár už po koľký krát
skropilo mi nohy s prosbou zostať
no odmietnuť musím a predsa vstať
zas vrátiť sa neskôr než som chcel

(Trapsavec 05)

Vytrhnuté z cančákov

Zimný výstup na Inovec, ktorý sa tento rok konal 17.-19.2.2006, už tradične začal v piatok u Uga v Kozárovciach.

Odtiaľ sme sa v sobotu ráno odviezli do Novej Bane a pre obavy z množstva snehu sme radšej autobusom pokračovali na Starú Hutu. Z hmly ako mlieko sme vystúpili do krásneho slnečného počasia.

Po dostatočnom vybláznení sa na zamrznutých Starohutských vodopádoch sme šlapali cez Drozdovo na chatu pod Inovcom.

Večer nám Maťo Gablík premietal nádherné diáky z výstupu na Broad Peak v Karakorame, kde boli vlni s chatárom Rudom. A potom sme sa pri gitare zabávali do skorého rána. A v nedeľu, ako to už býva - ahoj a zase niekedy, snáď čoskoro...

Tramprská tvorivosť 2006

V dňoch 6.-8.1.2006 sme sa stretli v Podhradí pri Topoľčanoch ohľadom usporiadania a organizácie TT na valnej hromade. Na chate, ktorú nám poskytol kamarát Sapia sa všetko odohrávalo v pracovnej atmosfére, cez deň sa chystalo drevo a večer v sobotu sme sa dohadovali o všetkom, čo bude patriť k akcii. Som veľmi rád, že trampí sa vždy dohodnú, i keď tentoraz bola atmosféra dosť napätá a hlučná. K tým, čo organizovali TT minulý rok pribudne zase pár kamarátov, čo nás veľmi teší. Je dosť dôležité, kto to robí, ale najdôležitejšie aj tak je, že akcia bude.

TT bude 7.-9.júla na Holovskej lúke pri chalupe T.O.Čierna puma (bližšie v rubrike "Do vašej pozornosti"). Všetci sa tešíme a dúfame, že prežijeme v peknom počasí krásny tramprský víkend ako vždy.

14.1.2006 sa konal I.country bál v Rybkách, ktorý organizovali kamaráti novootvoreného countryclubu RIMI. Hneď po zaplatení vstupného 150,- sa príchodším naskytl pohľad na krásne vyzdobenú sálu, stoly s chutným pečivom a bohatú tombolu od sponzorov a zúčastnených trampských osád. Nechýbala ani hlavná cena - živé prasiatko.

Do tanca aj na počúvanie hrali kapely Country tip z Brezovej p.B. a Elodrádo z ČR. Ďalšia kapela z Radimova - povestného countryclubu KARAS zabávala ľudí v priestoroch vstupu do sály, pri bufete. Večer vystúpila aj detská tanečná skupina z Jablonice.

Zabávali sme sa výborne pri dobrých známych pesničkách až do rána, keď už organizátori dvíhali stoličky, upratovali a kapely sa rozchádzali. Spolu s T.O.Túlavá medvedica, T.O.Breza a kamarátmi z Radimova sme sa takto stretli v novom roku prvýkrát a úspešne doňho vtancovali.

Vďaka šerifovi Rišovi a jeho žene Mirke, aj ostatným kamarátom, ktorí pre nás toto kamarátske stretnutie pripravili.

(pozn.red.: Kamarátka Andula tu krásne oslávila aj svoje narodeniny, ale keďže sa nepriznala ktoré, tak jej nemôžeme zablahoželať v príslušnej rubrike)

Zimné stretnutie kamarátov

Dňa 18.2.2006 kamarát Vlado zo Špačaniec robil "zimné stretnutie". Konalo sa na Holovskej lúke s nocľahom na chalupe T.O.Čierna puma. Bolo veľa snehu, takže atmosféra ozaj zimná. Ako prekvapenie "prišlo" pečené prasiatko. Oheň bol zapálený za súmraku, na zahriatie sa popíjalo varené víno a grog. Nálada bla super, kamarátov asi tridsať. Díky Vladovi a Zuzke, ktorí nás uhostili a postarali sa o dobre strávený víkend. Bavili sme sa až do ranných hodín a v nedeľu sa rozišli každý v svoju stranu.

Túto zimu sa napriek vhodným klimatickým podmienkam s pozvánkami na zimné táborenie akosi poštar netrhla ...

Tak aspoň jedno už z konca zimy - 10. až 12.3. na Schovanke usporiadala Segedín pártu spojenú so zimným táborením skupinka trampov "Prievádzka parta". Segedín sa konal už po tretí krát.

XI.výročie vzniku Country clubu v Rohožníku si kamaráti pripomenuli dňa 4.II. na Rašeline. Keďže tu má každý svoje stále miesto, niektorí obsadili tie "svoje" už po jedenásty krát. Na úvod všetkých privítal Mexico - šerif T.O.Túlavá a bývalý starosta Rohožníka Miro Blažek - Drobček.

Pripravené bolo občerstvenie v podobe dvoch chutných polievok a piva. O polnoci sa ťahala tombola. O dobrú zábavu sa postarali muzikanti z T.O.Stratená stopa (Trnava) a kamaráti Kuki a Taši ml.

Samozrejme, že sme s trnavákmi hovorili aj o organizovaní slovensko-českého potlachu na Rozbehoch pri Korlátke a prisľúbili pomoc.

ROZBEHNUTÝ ÔSMY ROČNÍK KLUBU FONTÁNA

Zdá sa to neuveriteľné, ale FCT klub Fontána zahájil úspešne už ôsmu sezónu.

O netradičný začiatok, tretí januárový štvrtok sa postarali skupina Mince so svojimi kamarátmi a priateľmi, keď na pôde mikulášskeho klubu Hudobroň rozpútali prúd spevu a zábavy tentoraz bez aparatury, len tak pri spojených stoloch. Každý z prítomných sa mal možnosť zapojiť svojím hlasom, poprípade nejakým hudobným nástrojom. A ne jeden účastník "jamovania" toho využil. Akcia sa stretla s veľkým ohlasom aj u náhodných návštevníkov, z ktorých sa mnohý pripojil k veselej spoločnosti.

Aj februárová Fontána bola mimoriadna. Za účasti rozhlasového moderátora Ľuba "Pukyho" Wágnera prebehol krst (ak chcete uvedenie do života) prvej slovenskej pe-

sničkárskej úderky, v zložení: Michal Récky (Brezno), Gabriel Gazdík (Tvrdosín), Jano Milan (Pohorelská Maša) a domáci Jano Majerčík.

Každý z chlapcov sa predstavil zhruba polhodinovým recitátom. Potom nasledoval samotný slávnostný akt. O záver večera sa postarali pozývateľia - Mince. Po oficiálnom ukončení sa "zdravé jadro" presťahovalo do jedného nemenovaného podniku, ktorý podporuje zmienené hudobné žánre a veselé pesničky zneli niekoľko ďalších hodín.

V marcovom treťom štvrtku sa po roku v klube predstavil talentovaný pesničkár, víťaz Zlatého štítu Liptova 2004 Martin Libič z Vlkanovej. Zahral veľa nových piesní aj osvedčené hity zo staršieho repertoáru. Jeho vystúpenie malo priaznivý ohlas a už dnes sa tešíme na tretí štvrtok v mesiaci apríl.

Na tradičné "Stavanie iglú" pozývali kamarátov T.O. Prvé ohne z Košíc na svoj flek Sedem smädných prameňov, neďaleko Košíc pri Jahodnej. Akcia sa konala 11.-12.2.2006. Snehu bolo na lúke aj na stromoch dostatok, staviteľov iglú pomenej ako za iné roky. Vďaka (alebo napriek) tomu výsledkom bolo dokonca viac výtvarov naraz.

Slniečko pekne zahrievalo zvonka, rôzne kvapaliny príjemne zvnútra. Tí najodvážnejší na fleku aj prenocovali.

10.marca v AMBRE (trampsky vyzdobenej krčmičke) som bola svedkom predania prvého kusa debutového CD košickej hudobnej skupiny BLIZZARD s názvom "Stratené údolie". Dátum nebol určite náhodný, lebo prvá pesnička (aj keď smutná) na tomto nosiči sa volá "10.marec". Okrem nej sa tam nachádza ešte ďalších 10 pekných tuláckych piesní hlavne z autorskej dielne duše skupiny Števa Glaubica.

Valentínsky countrybál zorganizovala 11.2.2006 košická kapela KRÍGEL' v kultúrnom dome obce Ťahanovce (časť Košíc). Účastníci sa pomaly nevymestili do sály. "Krigelovci" sa postarali nielen o hudbu do tanca, ale aj o "vydumane" súťaže a tombolu.

Do vašej pozornosti

13.ROČNÍK PREHLIADKY TRAMPSKEJ TVORIVOSTI

sa bude konať 7.-9.júla na Holovskej lúke pod Veľkou Javorinou (na Hrachoviskách neďaleko chalupy T.O.Čierna puma).

Čo od teba očakávame - čo môžeš čakať od nás?

Dnes, keď tramskú kultúru nivočia komerčne a konzumné akcie, chceme vytvoriť aspoň počas víkendú oázu kludu a nefalšovaného kamarátskeho priateľstva pre spriaznené duše, ktoré sa chcú podeliť o svoj pohľad na tento náš svet a to svojou tvorbou v rôznych formách. Radi by sme nadviazali na minulé ročníky Prehliadok TT, ktorých krédom bolo stretnutie kamarátov a ich neformálne výmeny názorov a skúseností.

Tramské diela a výrobky, ktoré prinesieš, sa budú vystavovať a popípade hodnotiť v piatich kategóriách:

1. Rezbárstvo, modelovanie a výrobky z kože (prírodný materiál)
2. Perokresba a maľba (na dreve, koži, prírodné tkanine, papieri)
3. Účelové predmety (prírodný materiál)
4. Fotografie
5. Pieseň, poézia, próza

Nesľubujeme žiaden komfort - spí sa pod širákom alebo pod vlastným stanom. Nezarúčujeme vydarené počasie, ale vynasnažíme sa pripraviť malé občerstvenie a možno aj nejaké prekvapenie. O navodenie pohodovej atmosféry sa musíme pričiniť spoločne všetci - "domáci" i hostia.

Kontakt:

Jaroslav Kriško - Smrťo, Štúrova 18, 906 13
Brezová p.Bradlom, 0904 818803

Benjamín Mikuš - Beno, Rázusova 1, 921 01
Piešťany, 033 7749001

7.celosvetový potlach se bude konat 11-11-2006 na soukromém pozemku, který vlastní Fífa a já. Pozemek se jmenuje Fort Adamson je pojmenován po osadě, za kterou oba dva již jezdíme přes 45 let. Tudíž hledat toto jméno na mapě je zbytečné, protože tam není zamapovaný. Pozemek se nachází 12 mil SV od městečka Gilmer (Texas), 180 mil od Dallasu.

Další info: <http://domov-trampu.home.comcast.net/>

Farář

Tento rok si pripomíname 160.výročie narodenia W.F.Codyho - Buffalo Billa a sté výročie účinkovania je ho slávnej Wild West Show na území Čiech a Slovenska. Vďaka neúnavnej práci Zdeňka (Buffalo Bill) Gaťáka, preborníka vo westernovej streľbe, Rudolfa (Rolf) Staňka, majiteľa ranča Rolftown a Ladislava (Frank) Nykla, autora publikácií (nielen) o Buffalo Billovi a redaktorovi časopisu Stopař sa môžu všetci priaznivci westernu tešiť na novú WW Show v podaní temer dvesto nadšencov (z toho asi 50 kaskadérov) v kostýmoch kavalérie, kovbojov, indiánov a všetkých možných postáv z prelomu 19.-20.storočia v štýle pôvodného kočovného divadla Buffalo Billa. Nemôžu chýbať kone, maloby ich byť okolo stovky. V uniforme generála Custeru sa predstaví herec Václav Vydra.

V súčasnosti za zostavuje kalendár vystúpení, rokuje sa o prenájnoch priestorov. Vrcholom by malo byť podujatie na ranči Rolftown 5.augusta. Bližšie na www.buffalo-bill.cz

info Frank

13.SPOLOČNÝ SLOVENSKO-ČESKÝ POTLACH

Ahoj kamaráti a kamarátky,

na predchádzajúcom CS potlachu sme v Blatne u Chomutova prevzali putovnú potlachovú vlajku s jediným cieľom - umožniť už po 13.krát stretnúť sa členom tramských osád, trampom samotárom, priateľom prírody, jej obdivovateľom i jej ochrancom z územia celého Československa i trampom emigrantom roztrúseným po celom svete. Našou snahou je vytvoriť prostredie plné kamarátskeho ovzdušia tak, aby vznikol priestor na vander v krásnej malokarpatskej prírode s možnosťou zasúťažiť si po vzore zálesákov, znovu sa niekedy i po veľmi dlhých rokoch stretnúť, posediť si pri táborovom ohni, ale aj pri pive s kamarátmi, po oba večery "oprášiť" tramské piesne.

V tradičnom termíne 1.-3.9.2006 sa stretneme pod zrúcaninou hradu Korlátka, v katastri obce Cerová-Lieskové, miestna časť Rozbeh.

O našu snahu sa opiera i návrh na spoluprácu a prosba byť nám nápomocní pri prípravách potlachu. Ak viete pomôcť finančne, číslo účtu Združenia trampov regiónu Trnava je **202442933/0200 VÚB a.s., pobočka Trnava.**

Ak viete a chcete pomôcť inak (materiálovo, organizačne, kamarátskymi radami), kontaktujte kamaráta Kutáča: **Marián Princ, Mozartova 5, 91708 Trnava, mobil 0905 312060.**

Ahoj západne od Rozbehov, južne od obce Cerová-Lieskové, na lúčach nad ktorými vyčnievajú ako vystretý ukazovák pozostatky obrannej veže Korlátskeho hradu.

22.2.2006 sme slávnostne otvárali prvú značkovú predajňu fy BUSHLION. Predajňa sa nachádza v malebnom prostredí Ružbašskej Miľavy v bývalom rekreačnom stredisku. Predajňa je zameraná predovšetkým na odevy pre poľovníkov, lesníkov a safari. Okrem toho si tam nájdú priaznivci pobytu v prírode aj športové outdoor alebo pracovné oblečenie. Keďže sám som tramp, tak srdečne pozývam všetkých trampov, vandrakov, skautov, proste všetkých na nákup kvalitného oblečenia v zelených odtieňoch.

Adresa: BUSHLION s.r.o.

CHO RUŽBAŠSKÁ MIĽAVA 231

NIŽNÉ RUŽBACHY

okr. STARÁ ĽUBOVŇA

tel: 0905 806138, 0911 806138

ahoj,

Šaman (T.O.Severka)

Stránok skupín a podnikateľských subjektov zaoberajúcich sa rôznymi westernaktivitami je ako maku. Či už sú to rôzne ranče, westernové mestečká, country kapely, koňáci... A tak návštevníka webu zaujme naozaj len niečo výnimočné.

Na www.western-country.cz je takou zaujímavosťou akcia **"BABSÝ RACHOT 2006"** -

prehliadka dámskych a dievčenských kapiel, sólistiek a dvojíc. Účasť predbežne prisľúbili napr. Věra Martinová, Pavlína Jíšová, Jitka Vrbová, Country Ladies, Martina Trchová, Tereza Terčová, Lakomá Barka, Kocábka ...

Inšpiráciou bolo zrejme aj to, že na domovskom ranči **"Nový Texas"** to vedú ženy. Ak navštívite Podkrkonošie, môžete zavítať do pekného prostredia s adresou Horní Kalná 57, 543 71 Hostinné.

Ďalšou stránkou s westernovou tematikou je www.mojsvet.szm.sk/

Svet autora Johnyho sa podľa menu delí na western (v menu nájdeme: z histórie westernu, westernové mapy-jazdenie-disciplíny-výroba a pod.) a tramping (na pravej strane si môžeme kliknúť na odkazy: T.O.Javorinka, ABC zálesáka a rôzne podstránky o prírode).

Najzaujímavejší odkaz z týchto stránok vedie na web Hucul klubu www.hucul.sk. Okrem pozvánky na "Detský, mládežnícky a dospelácky tábor - VOLANIE DIVOČINY" kde majú táborníci možnosť venovať sa celé dni koňom, nájsť si konského priateľa, pomalovať si koňa a hlavne jazdiť, sa na stránkach dozvieme rôzne informácie o huculovi, chovateľské ciele, kalendár podujatí, niečo pre záujemcov o členstvo, detské okienko a ďalšie.

Žiaľ, technická aj grafická stránka webu nie je na dobrej úrovni, mnohé odkazy majú chybné linky a validnosť kódu by profesionála asi tiež nepotešila...

TRAPSAVEC SE BLÍŽÍ

Trampecká literárna súťaž **Trapsavec** je pořádána již od roku 1971 - díky zásluze StB měla přestávku v letech 1975 až 1978 - a za tu dobu do ní napsala skoro tisícovka psavců těžko uvěřitelné množství 9000 povídek a básní.

V letošním roce přichází novinka, která potěší hlavně kamarády a kamarádky v zahraničí. Svoje povídky i básně totiž můžou posílat mailem na adresu puchejr@volny.cz, neboť poštovné je někdy nehorázné.

Snad nejen Andy a Lilli ze Švýcarska, Mývala z Dawsonu, Tulačka z Kanady, ze Slovenska Timo, D'Ady, Amazonka, Pedro... a další psavci, kteří se účastnili minulých ročníků, využijí tuhle novou možnost.

Každý účastník může do soutěže zaslat maximálně tři povídky s rozsahem do čtyř stran A4 a maximálně tři básně - celkem 6 prací. K soutěžním příspěvkům přilož informaci se jménem a adresou (pro posílání zvadla na slavnostní oheň - předávání cen) a datem narození (pro zařazení do kategorie do/nad 23 let).

Uzávěrka letošního ročníku je 30.4.2006.

Vyhlášení výsledků se uskuteční na ohni Trapsavce v sobotu 16.9.

Draculea a Tony
(red.krátené)

V Severke sme už avizovali vysielanie internetového rádia ifolk.cz a programu **"Z posledního vagonu"** (radio.ifolk.cz; www.strelak.jinak.cz). Dnes prinášame krátky rozhovor s jedným z tvorcov - kamarátom Carmenom:

1) Boli ste z rádia oslovení o spoluprácu, alebo ste sa tam "votrelí" ?

Pavel Rada, který si vzal tak trochu na starost Radio Folk, vyhlásil v květnu že shání spolupracovníky na vytváření pořadů. Sehnal jsem kamaráda Bodláka, vymysleli jsme název pořadu a začátkem června (2005) se poprvé rozjel Poslední vagon.

2) Absolvovali ste (vy = redaktori, moderatori) nejakú jazykovú, alebo inú rozhlasácku prípravu ?

Bohužel žádnou. Bodlák, který se živil jako soukromý učitel a překladatel angličtiny zvládl mluvení v radiu téměř profesionálně, já se snažím mluvit co nejmíň a většinu toho, co mluvíme v radiu, čteme z papíru.

3) Odkiaľ najčastejšie beriete námety na obsahovú náplň? Predpokladám, že uvítate aj tipy "zvonku".

Za dobu, co pořad běží, máme vymyšleno několik rubrik, v každém pořadí je pozvánka na koncert či trampskou akci. Snažíme se informovat o všem, co je zajímavé a aktuální, nezapomínáme na krátké i dlouhé rozhovory, veselá i smutná výročí. Náměty do pořadu berem odkud se dá, i lidi se začínají zvolna ozývat, že chtějí něco zveřejnit. Největší radost máme, že s námi v pohodě spolupracují amatérské trampské kapely, které nám posílají svá CD na představení a věnují je do soutěže. Za to jim díky.

Niekedy náhoda pomôže objaviť zaujímavú knihu. Napríklad v mestskej knižnici na polici s duchovnou literatúrou objavíš knihu s názvom **"Boh miluje (i) country"** autora Petra Hanáka. Príbeh o sne a o priateľstve. O túžbe hrať country a prežívať radosť z priateľstva, i to, akým spôsobom sa naplnilo. Pretože práve priateľstvo bolo a je kľúčom k tajomstvu šťastia a úspechu. Utlu knižku vydalo Vydavateľstvo ADVENT-ORION, s.r.o., Vrútky.

Obsah čitateľovi priblíži niektoré momenty v trampskej histórii topolčianskeho regiónu od konca 60-tych rokov, a hlavne vývoj jednej country kapely (s názvami) od Waterloo cez Balón a Strašiakov až po Koráb. A Boh naozaj miluje aj country. Aj country s duchovným obsahom v podaní týchto muzikantov.

Po stopách tulákov

Založeniu osady predchádzalo spoločné putovanie troch kamarátov – Študenta, Quida, Gimiho. Osadný flek hľadali najprv v Slánskych vrchoch v okolí obce Podhradík a obce Zlatá Baňa, no stále to nebolo ono. Až začiatkom roku 1992 pri návšteve pohoria Bachureň našli flek na vrchu Glávova po starej I.O.Túlavý Bobor a tak začína stavba budúceho osadného zrubu, ktorý dostal meno Mokry zrub. (Tento bohužiaľ po troch rokoch vyhorel.)

O týždeň nato, 8.5.1992, je večer pri ohni vyhlásené založenie T.O.Mad Moon.

Zakladajúci členovia boli Gimi, Študent a ako prvý osadný sheriff kamarát Quido. Ako ďalší členovia pribudli v roku 1995 kamarátka Heďa a kamarát Jerry, v roku 2000 kamarátka Slávka a o dva roky neskôr kamarát Vlčko. V roku 1998 na šiestom výročnom ohni bol zvolený za sheriffa kamarát Študent, ktorý drží štafetu dodnes.

Pred troma rokmi prežívala osada dilemu nad osadným flekom, ktorý po ťažbe dreva prežíval vážny kolaps. Uvažovali sme nad zmenou fleku. Kandidátom bolo aj miesto v Slánskych vrchoch, lúka pod Tancoškou. Lenže to, čo raz trampovi prirastie k jeho srdcu, to nenahradí ani tisíc krajších miest na tomto svete. A tak sme sa tesne pred výročným ohňom vrátili späť, na zhumpľovaný, ale pre nás stále pekný flek, aby sme ho vyčistili a pripravili na zapálenie ohňa.

Medzi hlavné činnosti T.O. Mad Moon patrí utužovanie priateľstva medzi osadníkmi a kamarátmi našej osady, ktorých je veľmi veľa. Medzi najlepších patria kamaráti Jastrab, Jana, Slávka, Zlaťa, Hurón, Vierka a Ľuba. Preto spolu organizujeme veľa spoločných vandrov, stanovačiek a každý druhý utorok aj „streču“ v

oblúbenej krčmičke „Kleopatra“, na ktorej pripravujeme spoločné akcie. Medzi osadné akcie patrí Dušičkový pochod cez Nízke Tatry, Vlčie stopy v pohorí Branisko a osadník Quido má aj svoju vlastnú nohejbalovú akciu v Lipovciach „Quido Cup“. Našou najobľúbenejšou akciou zostáva ČINT Čistenie Nízkych Tatier), na ktorej sa zúčastňujeme už od jej vzniku. A v neposlednej rade navštevujeme aj akcie druhých osád a kamarátov, medzi ktorých patria aj T.O.Dlhé Nože, T.O.Slánsky Vlci, T.O.Sova a veľa ďalších. Za zmienku stoja aj akcie kamaráta Medveďa, ako sú výstup na Bižár a Pekárník.

VIČKO

BLAHOŽELÁME !

A zasa jeden štyridsiatnik

Dňa 28.1.2006 sme sa zúčastnili osláv 40.narodenín kamaráta Karasa - Vlada Tokoša, radimovského šerifa "Country klubu Karas" a dlhoročného organizátora Radimovskej šopy. Konalo sa v miestnom KD, kde sme s kamarátmi z T.O.Breza a Country klubu RIMI dorazili síce poslední, ale oslávencovi sme zablahoželali nacvičenou piesňou na melódiu "Když milenky pláčou". Pri gulášu, pive, víne a radimovskej (!) slivovici sme slávili do rána.

Andula

... a jedna štyridsiatnička

Na menší candrbál s gulášom pri príležitosti 40 rokov túlania sa po tomto svete pozvala kamarátka Anči - Anna Galdíková, momentálne žijúca vo Vígľaši. Konalo sa na jazdeckom oddieli vo Zvolenskej Slatine, kam 25.2.2006 prišla dobrá tridsiatka ľudí. "Podmienkou" účasti bola dobrá nálada a hudobné nástroje, a tak sa o zábavu o.i. starali jednotlivci z kapiel Letiace banjo a Sosna.

info Šupák

(oslávenc Karas druhý zľava)

K päťdesiatke

blahoželáme kamarátovi Alimu - Aladárovi Huszárovi z T.O.Stopa (Handlová). V redakcii Severky sa tešíme aj na ďalšie krásne zábery z jeho fotoaparátu.

info TSH

Kto je ŠPERHÁK ?

Mapa na potlachoviskách ČS potlachov je pre mňa inšpirujúca. Na jednom takomto potlachu mi padol do oka špendlík zapichnutý do srdca Košíc. Bol najbližšie k môjmu, tak som bola veľmi zvedavá, aká tramská duša blúdi v mojom blízkom okolí. Čo sa z toho vyklúlo ?

Večný mladík Šperhák, ktorý si svojich sedem krížikov na chrbte nosí s mladíckou nonšalantnosťou. Kedysi rozdával radosť a umenie "na doskách ktoré znamenajú svet" v košíckom divadle pod civilným menom Bohuš Petrik.

Jeho rozprávanie o mladosti znie ako rozprávka z Foglarovho pera. Je o troch bratoch Šperhákovi, Hasákovi a Vrtákovi, ktorí spoznávali romantiku trampingu každý v inej tramskej osade. Druhým domovom najstaršieho Šperháka bola Osada veselých samotárov. Dnes je už jej jediným žijúcim osadníkom. Stredný Hasák bol doma v tramskej osade Unkas a najmladší Vrták, o ktorom je vlastne tento článok, nosil s hrdosťou domovku tramskej osady Kentucky. Traja bratia - kus slovenskej tramskej histórie.

Zdá sa Vám, že som to trochu s tými menami poplietla? O kom vlastne píšem? Šperhák, či Vrták? Nuž pravda je taká, že najmladšiemu Vrtákovi časom prischlo meno najstaršieho brata Šperháka. Vysvetľovanie, ako to vlastne je, Vrtákovi známi akosi neakceptovali, a tak mu prischlo bratovo meno Šperhák. Samozrejme, že keď Vrták

videl, že s tým nič nenarobí, tak so súhlasom brata, pravého Šperháka zostal Šperhákom aj on. Zvykne teda aspoň na pamiatku predošlej skutočnosti k menu Šperhák pridávať prívlastok "jr.", alebo dodatok "alias Vrták". Nuž, ale je to zbytočné, v tramskom svete zostal proste Šperhákom

Šperhákovi teda padli do oka túlavé topánky. Úplne podľahol ich čaru, a tak spolu prechodili za krásami Slovenska, neskôr celej Európy až do zámoria. Spojené štáty americké sa stali na istý čas domovom. Zišiel z dosák, ktoré znamenajú svet a okúsil prácu v krajčírskom salóne, ba i v stavebníctve. USA prešiel krížom-krážom, ale domovina ho zlákala späť. Chuť spoznávať svet však zostala. Svoje zážitky zbieral potom na Kube, v Južnej Amerike, vyskúšal si život zlatokopov na Yukone, kde bol hosťom aj známych manželov Kennedyho a Mývaly. Splavoval fínske jazerá, prebrázdil celé vtedajšie Rusko, objavoval krásy Malajzie, Singapuru, v Tasmánii kráčal po stopách ďalšej veľkej tramskej legendy

- Indoša. Zlákala ho Indonézia, prešiel naprieč Austráliou, bol na skok od Antarktídy, dotkol sa zeme africkej. Jeho poslednými perlami na cestovateľskom náhrdelníku sú Japonsko a Nový Zéland. Na prvý pohľad v dnešnej dobe pre niektorých možno nič zvláštne. Ale Šperhák si to okorenil pravým vandráckym životom. Dopravným prostriedkom mu bol najčastejšie autostop a hotelom vlastný stan, alebo modrá obloha.

Obohatil svoj život o neskutočné množstvo zážitkov. Uvidel veľa krás, ale užil si aj tienistých stránok. Zoznámil sa s milými ľuďmi, ale díval sa aj do hlavne revolvera a pocítil na vlastnom

tele čepel' noža banditu. Nezanevrel na vandrácky život a nestratil sa ani úsmev z jeho večne usmiatej a rozžiarenej tváre. Jeho pohľad ukrýva celý svet. Zostáva nám iba veriť, že nebude taký šibal a podelí sa s nami o zážitky, ktoré niekedy vyrážajú dych. Musí ich spracovať sám, pretože iba on im vie dodať to správne napätie, príchut' romantiky a dial'ov. Nie je ľahké prelomiť aj jeho získanú nechuť medializovať svoje zážitky. Niektorí trampí totiž jeho zaužívaný a krásny tramský zvyk rozprávania zážitkov pri ohňoch s poznámkami ohrdli. Chcem aj ja osobne apelovať na takýchto trampov, aby nezabudli, že zážitok nie je hmotná vec, ktorá je často zdrojom závidosti. Zážitok je poznatok, ktorý obohatí dušu a môže spríjemniť romantické posedenie pri tramských ohňoch. Len treba vedieť počúvať.

Jana Matzová "Amazonka"

foto:

1. bratia Šperhákovi (X.CS potlach)
2. potlach na Suchánke
3. pod Sivcom

Šperhákové zážitky (1)

Neviem, ako je to v iných náboženstvách, ale pokiaľ v našich zemepisných šírkach v katolíckych kalendároch je skoro na každý deň jeden svätý, tak v Južnej Amerike majú na každý deň prinajmenšom dvoch. O zaujímavom stretnutí s jedným z nich vám chcem porozprávať.

Patagónia, Tierra del Fuerto - Ohňová zem !

Vracal som sa z najjužnejšieho mestečka Južnej Ameriky, Ushuaie, pretože loď do Antarktídy, kvôli ktorej som sa tam ponáhlal, odplávala štyri dni pred mojim príchodom. Dni, ktoré som trávil v tomto drsnom a chladnom, ale krásnom, turistami málo navštevovanom kúte Patagónie, som využil na návštevu a prehliadku Národného parku La Pataya plného hlbokých roklin, vodopádov, jazier a čarovných výhľadov na snehom a ľadom popokryvané horské hrebene a bralá. Vyliezol som na ľadovec Martial v horách nad mestom a potom mi päť dní trvala cesta autostopom, kým som sa dostal do civilizácie.

Mraky viseli nízko a mohlo každú chvíľu začať pršať, ale inak bolo pekné nedeľné popoludnie. Ukrytý za ruksakom sedel, ba skôr ležal som v priekope za 65-tisícovým mestom Rio Gallegos. Silný, studený vietor od Atlantiku hnal cez pampu mračná červeného prachu a piesku spolu so všetkým čo mu stálo v ceste, vrátane cestných značiek, pútačov a reklamných tabúl. Červené od prachu bolo všetko. Ruksak, topánky, odev, vlasy aj sliny. Oči mi škripali ako suché pánky. Sedel som a čakal na nejaké auto už od predpoludňajších hodín. Došľahaný vetrom a pieskom a ku všetkému aj hladný a smädný. Nejaké autá šli, ale opačným smerom, do mesta. Už som pomaly strácal nádej, keď okolo tretej hodiny od mesta prichádzalo auto. Vyskočil som a s úsmevom, aký som bol vôbec schopný vyčariť, ukázal som vodičový stojatý palec, ako výkričník: "Stoj!" Šofér malej Hondy s nie menším úsmevom predsunul pravú ruku pred volant a s palcom vo vodorovnej polohe, pomykal rukou doprava. To v našej reči znamená, že odbočuje vpravo.

"Nuž čo", uspokojoval som sa, "Aj tak bolo plné."

Neprešlo ani päť minút a situácia sa navlas zopakovala. A znova a znova. S autami ako keby sa rozsypalo vrece. Ja palec hore, oni s čarovným úsmevom ležatým palcom doprava. Vyše hodiny trvala táto hra palcov. Už som dostával podozrenie, že si zo mňa robia žarty. Ale ospravedlňovalo ich, že všetky autá boli preplnené.

"Do čerta, kde doprava, do pampy, celej obohnanej drôtni ako bývalá republika, môžu odbočovať? Veď všetky letia rovno a v dialke sa mi strácajú za miernym briežkom." Nahodil som si ruksak a predieral som sa proti vetrisku a prachu, sklonený v 45° uhle, aby ma vietor neprevrátil, zistiť, či ma šoféri nemajú za blázna.

"Ale veď predtým cestou na juh tu autostop fungoval perfektne, prečo nie teraz? Snáď preto, že je nedeľa?" S takýmito a podobnými myšlienkami, so škvíkaním v bruchu a škripaním piesku medzi zubami som sa dral vpred. Asi po 30 minútach som bol na briežku.

Procesia áut už ustávala, ale z návršia som videl, že skutočne odbočujú vpravo. Ešte ďalších 30 minút galejí a bol som pri odbočke na poľnú cestu, kam autá odbočovali. Tu pampa zadrôtovaná nebola a všade bolo roztrúsených množstvo áut. Ľudia z mesta sem jazdili na piknik a ďalej k moru na rybačku. Všade ľudí a ľudí. Na griloch si opekali steaky, jedli, pili, besedovali a deti sa prehánali po briežkoch peši i na bicykloch a na rovinkách naháňali lopty. Hneď za odbočkou z hlavnej cesty stáli kaplnky. Bolo ich osem. Šesť malých, jedna väčšia a jedna ešte väčšia. Autá, ktoré ešte sporadicky prichádzali, pri nich zastavovali a ľudia vchádzali dnu. Tu musím spomenúť, že vo všetkých štátoch Južnej Ameriky, ktoré som prešiel a bolo ich osem, všade, kde na ceste umrel človek, alebo zahynul pri autonehode, rodina, príbuzní a známi postavili kaplnku veľkosti psej budy. Asi tak ako pre vlčiaka. Okolie ciest je nimi posiate, hlavne v zákrutách. V každej je krížik, alebo soška nejakého svätého. Okolo kaplnky väčšie alebo menšie množstvo prázdnych, väčšinou plastických fliaš od rôznych nápojov. Preto, to som sa nedozvedel..

Prezrel som si na križovatke najprv tých šesť malých kaplniek, a pretože okolo tých dvoch veľkých sa ešte krútilo veľa ľudí, ľahol som si do závetria a čakal. Popoludnie pokročilo k večeru a autá už neprichádzali, ale pomaly a potom hŕne sa vracali k mestu. Na kraj pomaly padal opar a s ním klesal aj ortuťový stĺpec v teplomeri. Keď odišlo aj posledné auto a jeho červené koncové svetlá zmizli pod briežkom, vybral som sa pozrieť si tú menšiu kaplnku. Veď už bolo potrebné hľadať si nocľah niekde za vetrom.

Dvere na kaplnke neboli, tak som rovno vkročil do tmy slabo ožiarenej svetlom sviečok. Miestnosť 2,5 x 2,5 m a asi 2 m vysoká bola čisto vybielená, na stranách prilpené náboženské

plagáty. V strede asi na 20 cm vysokom kamennom stole stála oblečená postava skoro ľudskej veľkosti. Okolo nej, ale hlavne pod ňou na stole plné sáčky, ale aj rozsýpaná soľ, cukor, hrach, fazuľa, šošovica, múka, bôby, kukurica. Na rukách jej

viseli ružence, retiazky s krížikmi. Viem, aj v iných náboženstvách prinášajú ľudia svojim bohom ako dary potraviny, ovocie napr. v Indonézii, ale v takomto množstve, to som ešte nevidel. Zatiaľ čo vonku hustla tma, ohúrený z prekvapenia, ale plný očakávania, kráčal som k tej veľkej kaplnke. Tá mala z kovových hranolov asi do metrovej výšky mreže na pántoch a spoza nich vychádzalo blikotavé svetlo. Viac-menej s presvedčením, že už ma nemôže nič prekvapiť, pomalým krokom som vošiel dnu. Veľmi som sa mýlil. Nemať za sebou železné mreže, o ktoré som sa mohol oprieť, tak si sadnem.

Stál som v miestnosti, do ktorej by sa zmestilo 12-15 ľudí. Zo stien viseli rôzne náboženské zástavy a v popredí na veľkom, ťažkom železnom svietniku horeli sviečky v priemere od 2 - 15 cm a dávali miestnosti dostatok svetla aj tepla. Po oboch stranách boli betónové lavice a na nich ležali hrubé, prosbami a žiadosťami popísané knihy. Bol som užasutejší ako Howard Carter, keď objavil Tutanchamónovu hrobku v Údolí kráľov v Egypte. Predo mnou sa objavil poklad aj so strážcom. Na oveľa väčšom stole stála v ľudskej veľkosti oblečená socha tmavej pleti s peknými hnedými očami. Prifarbené ústa hrali skôr úsmevom ako prísnosťou. Na hlave mala hnedú mužskú parochňu, bielu košeľu, široké, modré, pod kolenami do gumy stiahnuté nohavice, prepásané červenou šerpou. Na nohách červené ponožky a obuté čierne pemsy. Cez plece mal prehodenú plátenú pastiersku kapsu. Skrátka sympafák. Možno práve preto ho ľudia tak obdarúvali. A teraz sa držte, ako som sa ťažkých železných mreží držal ja. Pred ním i okolo neho ležalo, stálo doslova a do písma množstvo pohárov veľkých, malých plastických, sklenených, a čo je dôležité - plných vína. Bolo tam biele, červené, kartóny s vínom otvorené i neotvorené. Okrem toho množstvo pohárov s alkoholom bielym, farebným. Vo fľašiach otvorených i zapečatených. Porozsýpané cigarety i plné krabičky Marlboro - light i hard a ďalšie značky. "Tu by som chcel byť kostolníkom." Výnimkou neboli ani kľúče od áut

jednotlivo, ba i celé zväzky. Niekoľko detských topánočiek, fotografií, ružencov, retiazok s krížikmi a inými príveskami a všade - za šerpou, v rukávoch, za ponožkami, skrátka všade skrútené popísané papieriky s prosbami a žiadosťami.

Stál som tam pred tým svätým a jeho bohatostretým stolom s vyvalenými očami a otvorenou (hladnou a smädnou) gambou. Ruksak zo mňa spadol na lavicu po ľavej strane dverí a vyšiel som von. Musel som sa ochladiť a presvedčiť sa, či sa mi to snáď od hladu nesníva. Ovíal ma mrazivý dych večera. Všade bolo ticho a kľud. Vrátil som sa dnu, ťažko dosadol na betónovú lavicu a ešte raz pozrel svätému do očí s otázkou: "Môžem?" Videlo sa mi, že nadvihol ľavý kútik úst a žmurkol. "Súhlasí!" S úľavou som siahol po prázdnom poháriku a plnom kartóne bieleho vína.

"Dobré, výborné!" a pripálil som si k vínu Marlorku. Hlad a smäd boli zažehnané. Po niekoľkých pohárikoch som už so svätcom viedol dialóg.

"Nehneváš sa, však? A keby som si z toho množstva vzal niečo na cestu?" Neviem, či sviečka žmurkla, alebo svätec, ale považoval

som to za súhlas a začal som rozmýšľať, čo z ruksaku vyhodím.

"Neblázni!" nabádal ma vnútorný hlas, "Máš pred sebou ešte šesť mesiacov cesty, čo chceš vyhodiť?" Žblnk. "Vezmi si, čo chceš!" Žblnk. A ďalší pohárik stiekol dole hrdlom. Zvadu s vlastným svedomím a dobroprajným svätcom pomaly premohla únava. Nuž začal som si pripravovať lôžko na lavici. S námahou som preložil ruksak k nohám a pod hlavu, ktorú som si nechal blízko vína, som si pripravil dve hrubé knihy.

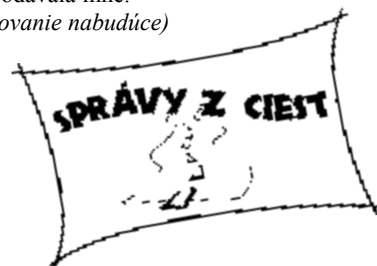
"Chcelo by to fotografiu," ozval sa ktosi vo mne. "Súhlasíš?" obrátil som sa na svätca. Nehovoril nič.

"Tak to nechám na ráno." Žblnk. Pretože mi bolo už dvojnásobne teplo, len tak oblečený som sa vystrel na lavicu.

"Očuj svätý, nemôžeš zhasnúť?" Škyt. O chvíľu už bolo v kaplnke ticho. Usnul som. Snívalo sa mi, že svätec dýcha, ako keď sa pampou ženie vetrisko a napokon začal aj chrápať. Vffrrrrr. Zacmukal som mu aby prestal, ale vtom som si uvedomil, že je to zvuk motora. Pred kaplnkou zastalo nejaké auto. Chrúpanie svätca prestalo a počul som len hučanie vetra a vína v hlave. Rýchlo som sa posadil, zopál ruky, sklonil hlavu, zaujal pokornú a zbožnú polohu. Netrvalo dlho a do kaplnky vstúpil muž, žena a asi 10-12 ročný chlapec. Pozdravili sme sa: "Buenos tardes."

Usadili sa na lavicu oproti mne. Chvíľu rozjímali, potom muž z tašky vytiahol kartón vína. Žena zas dva plastické poháre a podržala ich, aby ich muž mohol naplniť. Naplnil jeden doplna a druhý do polovice. Žena s miernym úsmevom ten plný pohár podávala mne.

(pokračovanie nabudúce)

Čorgov telefonát

Tento príbeh sa odohral na jeseň roku 1975 na trampskej osade Gros Ventre, v dobe, keď ešte neexistovali mobilné telefóny a najbližší telefón sa nachádzal na chate Cementár vzdialenej od našej budy takmer hodinu cesty. V tom čase sme telefóny na hájovniach a vzdialených chatách používali iba v prípade krajnej núdze.

Dosky na verande zavrzgali svoju typickú melódiu. Ťažké, rozvážne, kroky rozochveli pružnú podlahu verandy a pomaly sa blížili k dverám. Čiasa ruka zatiahla za držadlo slúžiace namiesto kľučky a uprostred verají sa objavila statná postava. Do budy vníkol závan nepríjemne chladného a vlhkého jesenného vzduchu, ktorý razom schladil nevel'kú miestnosť i napriek tomu, že v kachliach hučal oheň pravidelne živý suchým bukovým drevom. Búda bola po celom týždni ešte zvlhnutá a studená, ale sálajúce teplo vytváralo vo vnútri príjemnú atmosféru. Sviečka iba skúpo osvetľovala tváre sediace okolo stola a len máloktoľrý lúč sa zatúlal k dverám. Sivý svit končiacieho dňa vykreslil iba nejasnú siluetu prichádzieho.

Čorgo, sediaci čelom k dverám, prižmúril oči a snažil sa zrakom preniknúť do neosvetleného kúta. Postava stála nehybne a mlčky vo dverách. Čorgo sa pomaly nadvihol na lavici a po krátkom zaváhaní sa pohol k dverám. Napätie v jeho tvári neveštilo pre záhadného návštevníka nič dobré. Sotva však spravil prvý krok, od dverí sa ozvalo hlasité pozdravenie.

-Ahoj!-

Čorgo urobil ešte jeden krok a vzápätí spoznal i podľa hlasu, kto prišiel.

-Počúvaj Ty, a použil niekoľko nevyberaných slov, ...Ty sa nevieš ohlásiť? Ved' som ťa ani nespoznal!-

...a tá čiapka ..., kde si tú žalud'ovku vyhrabal? Vyzeráš ako strašidlo ...!-

Obrátil som sa k dverám a uzel som Doda, nášho dlhoročného priateľa. Jeho odedza bola skutočne neobvyklá. Na hlave čierna pletená čiapka, ktorá mu obťahovala jeho mohutnú hlavu, na sebe akúsi starú sivú prešívanú vetrovku, ktorá ešte viac zväčšila jeho ramenatú postavu. Nebolo divu, že jeho silueta vyplnila celý priestor verají.

-No, čo ma nepoznáte? - snažil sa zľahčiť svoj nepodarený žart.

-Veru si ma vystrašil... - poznamenal Čorgo, ale jeho dobrácka tvár sa vzápätí rozžiarila.

-Ahoj!... Ty....!- a veľavravnými pauzami sa snažil pokarhať Doda.

-Ahoj! Ahoj! - to sa už Dodo pretláčal cez dvere s malou uestkou, ktorá na jeho mohutnom chrbte vyzerala priam komicky. V ten večer bol skutočne doriadený na nepoznanie.

-Ahoj! Ahoj! - opätovali sme mu pozdrav.

-Svinský čas....! Ani by nebolo tak zima, keby nie toho vetra a vlhkosti. Ten dážd' ani nepadá, iba visí vo vzduchu. Všetko sa šmýka. Kde nie je blato, tam je zase mokré lístie. Niekoľkokrát som sa skoro vysypal... - to už sa vyzliekal, a navlhnutú vetrovku si zavesil na vešiak.

-A čo tak neskoro? - vyšetroval Čorgo príčinu jeho neskorého príchodu.

-Dnes sa mi ani moc nechcelo, ale doľahla na mňa doma akási clivota a tak som prišiel... ...a priniesol som aj medecínu... ...proti tej clivote - a vytiahol fl'ášku rumu zabalenú uprostred spacáku. Fl'ášku postavil doprostred stola a sám sa dal rozkladať svoj spacák.

-Otvor to Čorgo a ponalievaj... - požiadal, lezúc po rebríku na svoje ležovisko. Čorgo vstal. Z kredenca vybral poldecáky a nalial. Poháriky stáli na stole a my sme čakali, až Dodo zlezie dolu.

-Bfff! Ešte je tam hore vlhko a chladno.- mrmlal zostupujúco po rebríku. Podišiel k stolu a posadil sa. -Tak si dajme proti tej zime aa tej clivote. - dodal napokon.

Pozdvihli sme poháre a s prianím dobrého zdravia sme si riadne upili. Rum nám rozprúdil krv a živo sme začali besedovať. Bolo o čom rozprávať. Ved' okrem rôznych zážitkov, o ktoré sme chceli podeliť s priateľmi, bolo treba ešte kadečo dohodnúť.

Debatovali sme, fajčili a ... a popíjali.

Večer už značne pokročil. Bol som unavený a krátko pred polnocou som vliezol do spacáku. S rukami za hlavou som čakal, až príde na mňa spánok.

Čorgo a Dodo sedeli ďalej pri stole. Kúdoly cigaretového dymu vytvárali vo svetle sviečky bizarné obrazy. Hovor sa stočil k nejakým filozofickým úvahám, typickým pre podobné posedenia v alkoholovom opare. Obsah fľašky sa povážlivo zmenšoval, ale clivota z ich duší nie a nie zmiznúť.

Zakrátko začal rozhovor viaznuť. A nielen rozhovor. I jazyky v ich ústach začali akosi viaznuť. Ťažko vyslovovali slová, ktoré mali prispieť k vyjaveniu hlbokých myšlienok. Prestávky v rečení sa zväčšovali, až zavládlo úplné ticho. Až teraz začala doliehať na chlapcov skutočná jesenná clivota. Už sa ani nezhovárali, iba popíjali.

Ťaživé ticho, iba občas narušené nejakým zamrmlaním. Bojovníci proti clivote boli po ťažkom boji riadne znavení. Azda by boli aj zaspali nad prázdny pohárkami, keď tu zrazu, ozval sa hluk odtláčanej lavice. Precitol som a nakukol cez otvor dolu.

Čorgo sa vzpriamil. Chvíľu hľadal oporu v priestore, ale svet sa s ním kýval ako na vlnách. Jeho hlava dosahovala takmer k stropu budy a i napriek hmotnosti takmer sto kilogramov nevedel sa ustáliť v

stabilnej polohe. Nohy boli neisté a tak sa ľavou rukou oprel o stĺp podopierajúci povalu. Predklonil hlavu a svojím typickým spôsobom začal gestikulovať a pokúšal sa zoradiť myšlienky. Chvíľu mu to trvalo, ale napokon predniesol pamätnú vetu.

-Mal by som sa ísť vyvetrať... - povedal stroho a jeho jazyk značne zaostával za obvyklou kadenciou. Už bolo evidentné, že boj s clivotou prehral. Nebol privyknutý pitiu a preto tieto prudké následky.

-...a...a Dodo, odprevaď ma k telefónnej búdke. Potrebujem nutne zatelefonovať mame... -

Dodo bol tiež už mierne "líznutý", avšak mozog mu pracoval ešte bezchybne. Pobavenie sa usmieval a žartom pritakával Čorgovi.

-Mal by si mame zavolať...! - nadrazil a baval sa na tom, že to Čorgo myslí skutočne vážne.

Chvíľu som váhal, ale po zhodnotení situácie som sa napokon ozval:

-Mal by ísť na vzduch! Poobliekaj ho poriadne a chod' s ním na chvíľu von.

- vyslovil som to čiastočne ako prosbu a čiastočne ako výčitku.

Dodo čosi súhlasne pritakal a hneď sa začal obliekať. Čorgovi však bolo treba pomôcť. A nielen pri obliekaní, ale i jeho chôdza bola neistá. Po chvíli sa už obaja súkali cez dvere do chladnej vlhkej noci držiac sa okolo ramien.

Nastalo hrobové ticho. Hlasy kamarátov sa stratili v diaľke a ja som okamžite zaspal.

Ráno som vyliezol zo spacáku do chladnej budy prvý. Lúče nového dňa

penikali neochotne do šera budy cez nevelké okno clonené rozmernou verandou. Čorgo a Dodo vyspávali opicu a spokojne odľukovali. Zakúrili som v kachliach a postavil na čaj. Hodnú chvíľu trvalo, pokiaľ sa začalo z čajníka pariť a to už bolo v búde príjemne teplo. Nový deň sa zdal prívetivejší ako ten minulý.

Už som bol dávno naraňjkovaný a porobil som i kadečo v búde, keď sa prebral Dodo. So širokým úsmevom šibalsky vykukol zo spacáku. Neprestajne sa usmieval a ja som sa tiež začal smiať.

-To ste teda včera dopadli... - vytkol som mu skôr žartom ako vážne.

-A ako to dopadlo s tým telefonovaním? Azda to Čorga na čerstvom vzduchu prešlo!? -Dodo si sadol a ochotne začal rozprávať. -Musím ťa informovať... - začal pobavenie -..., že všetko dopadlo dobre. I napriek tomu, že nám to trvalo dlhšie, našli sme v lese telefónnu búdku a dokonca... - a víťazoslávne na mňa pozrel, -... Čorgo sa aj dovola!!! -

Neveriacky som krútil hlavou, ale napokon sme sa obaja rozosmiali.

-Keď je koniec dobrý, potom je všetko dobré... - zaľozofoval som a obaja sme trpezlivo čakali, kedy sa prebudí hlavný aktér včerajšieho boja s clivotou.

Gusto z G.V.

14.NOČNÝ PRECHOD STRÁŽOVSKÝMI VRCHMI

Akciu s týmto názvom už tradične na jeseň poriadajú tramské samotári zo Závľčia a už viackrát sme o nej v Severke písali. Ako minulé ročníky, tak aj tento bol vydarený, čo iste nebolo len zásluhou nádherného babieho leta, ktoré nás na potulkách pod Rokošom sprevádzalo. Už piatková atmosféra v osviežovni v Uhrovskom Podhradí dokazovala, že každý nechal doma svoje problémy a prišiel sem trochu vypnúť. Celkovo to bol vander - klasika. Šľapanie lesom, ktorý mal farby ako bundy paragánov. Oheň, rozhovory, kopec pesničiek a tradičná čamprla. Aj teraz sa bojovalo o "putovnú literatúru domoviny" (putovala od hrdla k hrdlu a ušlo sa aj porazeným).

Ako tak píšem tieto riadky, žiada sa mi túto správičku niečím vyšperkovať. Tak len takú kratučkú príhodu:

Samo, že v piatok (teda už v sobotu) sa išlo spať už potme, alebo skoro nad ráno a každý tam, kde ho "to" zastihlo. Dvaja kamaráti z myjavských kopaníc si kúpili tesne pred akciou nový stan, ktorý sa snažili postaviť, ale akosi sa im to nepodarilo, takže nebol ukážkovo napnutý a aj vrchná vrstva bola len tak ledabolo prehodená, takže nočný vánok ju trochu upravil. Tento "príbytok" svojím tvarom vytváral na tvárach okoloidúcich úsmevy a jasnačka, že nechýbali ani poznámky. Dvojica mladíkov, ktorá nepoznala "ubytovaných", idúc povedľa utrúsila tento dialóg:

- Nevieš kto v "tom" spí?

- Neviem, ale asi to budú tí dvaja frajeri z Bratislavy.

Apropos, tú noc sme spali s Gombíkom pod širákom. Že sa všetci tešíme o rok, ani písať nemusím.

Starec (Bratislava)

OKRÚHLE A POLOKRÚHLE VÝROČIA TRAMPSKÝCH OSÁD V ROKU 2006.

(1.časť - najstaršie osady po období 2.svetovej vojny. V ďalších číslach budú postupne uvedené T.O. z rokov nasledujúcich až dodnes. Zdroj: Kronika tramských osád, Pekelník © 2005)

MARYLAND - Bratislava	1931
RUDÝ TESÁK - Bratislava	1931
ARIZONA - Bratislava	1936
DAKOTA - Bratislava	1936
TATRAN - Vyšné Hágy	1936
ČERVENÁ SEDMA - Bratislava Trnávka	1941
JEROME CAMP - Bratislava	1941
JUCATÁN - Bratislava	1941
LUŇÁK - Bratislava	1941
MODRÁ HVIEZDA 2 - Bratislava	1941
VLČIE HLAVY - Hrnčiarovce	1941
YUCATAN - Bratislava	1941
ZAMBA - Bratislava (neskoršie LUŇÁK)	1941
ZELENÁ SEDMA - Ivanka pri Dunaji	1941

(prvá tohto mena, pokračovanie 1968)

UZÁVIERKA ĎALŠIEHO ČÍSLA SEVERKY JE 15.MÁJA 2006 !!!

NA ČÍSLE SPOLUPRACOVALI:

texty: M.Vojtko, D'Ady, Starec, Fred, Krokodýl, Vetroň, Smrt'o, Modok, Korditko, Uhroš, Terry, Tik, Drak, Kazatel, T.Moravec, M.Rysová, Sivko, Havran, Satan, Dilly, Tony, Timo, Benó, Andula, Carmen, Amazonka, Šaman, Deva, V.Slavík, R.Kaplan, Kutáč, Frank, Farár, Šperhák jr., Vlčko, Anči, Gusto

kresby a foto: Otep (o1), Nezmar (s2), Delfinka (s3), Starec (s4), Čaro (s5), Edo Stloukal (s10, 11, 12), Korditko (s14,15,19,26), Bludný Hobo (s16), D'Ady (s9,16), Dilly (s7,14,15,17, 19,21), Havran (s17), Andula (s18,22), Radúz (s19), Vlčko (s22), Lexo (s6,12), Šperhák jr. (s23,24,25)

ďalšie zdroje: Tramský spravodaj (Handlová), Tramský spravodaj TCB, z internetu www.folk.sk a i., pozvánky a oznamy tramských osád, samotárov, Pekelník - Kronika T.O., atď.

Svoje príspevky môžete zasielať na adresu:

D'Ady - Adalbert Mezei, Hronsecká 36, 976 31 Hronsek

Pokiaľ máte možnosť písať na počítači a posilať e-mailom, môžete priamo na adresu severka@nfo.sk. Súboru ukladajte vo formáte *.txt, obrázky a fotografie nescanujte, pošlite originály, na požiadanie ich vrátime.

Ak túto možnosť nemáte, nevadí. Píšte aj ručne, alebo na obyčajnom písacom stroji.

Vydáva Tramské združenie **SEVERKA** pre vlastnú potrebu

Jilemnického 23/15, 036 01 Martin

č.úctu: ČSOB 4001820527/7500

Kontaktná adresa redakcie:
SEVERKA - vydavateľstvo tlače

Adalbert D'Ady Mezei
Hronsecká cesta 36
976 31 Hronsek

Šéfredaktor a grafická úprava:
Adalbert Mezei (D'Ady)
Redakčný kruh:
každý, kto priloží ruku k dielu

ISSN 1335-3802

OBSAH

str.2 obálky - **VODÁČKA**

str.3 - **DVORANA**

- Miesta, ktoré nie sú na mapách

str.4 - **TIP NA VANDER**

- Veľký Inovec

str.5 - **NA ZELENÚ NÔTU**

- okolie Novej Bane

str.6 - **PESNIČKA TULÁČKA**

- Festivaly

- Prijemný víkend

- Náhodní pocestní

- Pesnička v tomto čísle

str.9 - **MODRÚ OBLOHU**

str.11 - **BURZA VECÍ A NÁPADOV**

str.12 - **KEĎ NÁS NAVŠTÍVI MÚZA**

- Frfloška

- Predjarie

- Literárna súťaž Severky

str.14 - **PORTA BOHEMICA**

- práce z Trapsavca 2005

str.16 - **HMMM...**

- Predávať alebo nekupovať

- ad "Prichádza Lesná stráž"

str.17 - **PREDSTAVUJEME**

- Havran

str.18 - **VYTRHNUTÉ Z CANCÁKOV**

str.20 - **DO VAŠEJ POZORNOSTI**

str.21 - **KULTÚRNY BEDEKER**

str.22 - **PO STOPÁCH TULÁKOV**

- T.O.Mad moon

- blahoželáme

str.23 - **PORTRÉT**

- Kto je Šperhák ?

str.24 - **SPRÁVY Z CIEST**

- Šperhákove zážitky (1)

str.26 - **NAJVÄČŠIA RADOSŤ...**

- Čorgov telefonát

- 14.nočný prechod...

Elektronická pošta a web:
severka@nfo.sk
<http://severka.nfo.sk>

Objednávky prijíma:
redakcia SEVERKY